

Érdi Járásbíróság
I.P.20 /2022/27.

- [1.] Az Érdi Járásbíróság a
Legal Rest Zrt. (1095 Budapest, Vendel u. 11.) **felperesnek** - a dr. Lajos Sándor (1093 Budapest, Boráros tér 3. 3/9.) ügyvéd által képviselt /
 / **alperes ellen kölcsön megfizetése** iránt indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Budapest Környéki Törvényszékhez címezve, de az Érdi Járásbíróságon lehet elektronikus úton előterjeszteni.

A bíróság tájékoztatja a feleket, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül tárgyalja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy a tárgyalást fogantatosító tárgyalást kell lefolytatni. A fellebbezett félnek a tárgyalást tartására irányuló kérelmét a fellebbezésben kell előterjeszteni. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított 15 napon belül tárgyalás tartását kérheti, a felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 379.§ és 380.§-ában meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni. A fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére illetve a meg nem fizetett illeték, az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, ha a fellebbezés csak a teljesítés határidőben beadott részletfizetés engedélyével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

INDOKOLÁS

- [2.] A bíróság a felek meghallgatása és a rendelkezése álló okiratok alapján a következő tényállást állapította meg:
- [3.] A K&H Pannonlizing Zrt. (felperesi jogelőd) és az alperes között 2007. február 2. napján kölcsönszerződés jött létre gépjármű vásárlás céljából. Az alperes a kölcsönt a 2006-os évjáratú típusú gépjármű megvásárlásához igényelte, melynek vételára 2.450.000,- Ft volt. A szerződés 1. pontja szerint az alperesi saját erő összege 245.000,- Ft volt. Szintén a szerződés első pontja tartalmazta azt, hogy a gépjármű szállítója a A szerződés 2. pontja tartalmazta a kölcsön feltételeit. E pont szerint a kölcsön összege 13.527.61,- CHF, mely összeg kézírással áthúzásra került és át lett írva 14.275,54,- CHF-re. A deviza elfogadáskori árfolyama tekintetében a 163.00 áthúzásra került és a tollal mellé írt

szám154,46. A referencia kamatláb mértéke az elfogadás időpontjában 3 hónapos CHF LIBOR-ban lett meghatározva. A törlesztőrészletek száma, összege és devizaneme: 1-120. hónap, 26.646,- Ft, mely összeg mellé tollal áthúzásra került a 163,47,- CHF összeg és átírással került 173,51,- CHF-re, melynek megfizetése forintban történik, esedékessége pedig a mellékelt törlesztési ütemezés szerint alakul. A szerződésben található áthúzások és tollal történő beírások mellett a szállító, azaz ϵ bélyegzője szerepel. A szerződés 2. pontja szerint a kölcsön végső lejárata 2017. február 1. napja. A törlesztőrészletek töke és kamat megbontását az ÁSZF tartalmazta. A törlesztőrészletek összege az ÁSZF 9. pontja szerint változhat. A THM 8,82%. A THM meghatározása a 41/1997. Korm. rendelet 11/B. § (1) szakasza szerint a forint fizetések alapján történt. A forint fizetések meghatározásánál figyelembe vett devizaárfolyam érvényességének napja 2007.01.24. Ekkor a vételi árfolyam 163,00, az eladási árfolyam pedig 157,07 Ft/CHF volt. A szerződés 3. pontja a szerződéskötési díjat 0,- Ft-ban határozta meg. A szerződés 4. pontja értelmében a felek között no casco szerződés jött létre. A szerződés 6.2 pontja szerint a jelen kölcsönszerződésben nem szabályozott kérdések tekintetében a kölcsönnyújtó Üzletszabályzatának általános része, valamint az Általános Szerződési Feltételek Személygépjármű Vásárlási Kölcsönhöz rendelkezései, továbbá az Adatvédelmi Ügyfélértékelő irányművek, melyek jelen szerződés elválaszthatatlan mellékletét képezik. Jelen szerződés kizárólag az itt felsorolt mellékletekkel együttesen érvényes. Jelen szerződés aláírásával az ügyfél kifejezetten elismeri, hogy a fenti okiratokat számára hiánytalanul átadták, azokat megismerte és az abban foglaltakat tudomásul vette.

- [4.] A szerződéshez tartozó Általános Szerződési Feltételek – gépjármű vásárlási kölcsönhöz (ÁSZF) 8.1 pontja szerint a kölcsönnyújtó a kölcsönszerződés alapján nyújtott kölcsönösszeget – függetlenül annak a kölcsönszerződésben megállapított pénznemétől – az 5.1 pontban foglaltakkal összhangban a gépjárműről kiállított szállítói számla pénznemében, a számlán feltüntetett összegben folyósítja. Az ügyfél tudomásul veszi, hogy abban az esetben, ha a kölcsön pénzneme és szállítói számla pénzneme eltér egymástól, a kölcsönszerződés aláírásától a kölcsönösszeg folyósításának időpontjáig bekövetkező árfolyamváltozás következtében a kölcsönösszegnek a kölcsönszerződésben meghatározott pénznemben kifejezett értéke alapján az alábbi konverziós összefüggés szerint változhat. $A_{szerz.} = a_0 \times A_{szla}$. E képletben az $A_{szerz.}$ a kölcsön kölcsönszerződésben meghatározott pénznemében kifejezett összege (korrigált kölcsönösszeg). Az A_{szla} a kölcsön szállítói pénznemében kifejezett összege. Az a_0 pedig a kölcsön (kölcsönszerződés szerinti) pénzneme és a szállítói számla pénzneme közötti konverziós árfolyam az alábbi táblázat szerinti tartalommal. A táblázat szerint, ha a szállítói pénznem HUF, a kölcsön pénzneme pedig deviza, akkor az a_0 a folyósítás napján a K&H Bank Rt. által jegyzett deviza I. vételi árfolyam reciproka. Amennyiben a szállítói pénznem deviza, a kölcsön pénzneme pedig HUF, akkor az a_0 a folyósítás napján a K&H Bank Rt. által jegyzett deviza I. eladási árfolyam. Amennyiben a szállítói pénznem deviza (1), a kölcsön pénzneme pedig deviza (2), akkor az a_0 a folyósítás napján a K&H Bank Rt. által deviza (1)-re jegyzett deviza I. eladási és deviza (2)-re jegyzett deviza I. vételi árfolyam hányadosa. A kölcsönösszegnek a kölcsönszerződés pénznemében megállapított értéke megváltoztatásával egyidejűleg a törlesztőrészletek kölcsönszerződés pénznemében megállapított értéke is ismételt megállapításra kerül. A kölcsönösszeg és ezzel együtt a törlesztőrészletek összegének fentiek szerinti megváltoztatásáról a kölcsönnyújtó a folyósítást követően írásban értesíti az ügyfelet. Az ügyfél a kölcsönösszeg fentiek szerinti korrekcióját szerződésmódosítás nélkül, az erre vonatkozó értesítés kézhezvételével elfogadja. Az ÁSZF 8.2 pontja szerint az ügyfél köteles a kölcsön összegét a kölcsönszerződésben – illetőleg a 8.1. pontban részletezettek szerinti – meghatározott mértékű törlesztőrészletekben visszafizetni a kölcsönnyújtó részére. A törlesztőrészlet a kölcsönszerződésben rögzített töke- és

kamatrészből tevődik össze. Ezt követően az ÁSZF képleteket tartalmazott a kölcsön összege és a törlesztőrészlet közötti összefüggésre, valamint a kamattényező meghatározására. A 8.2. pont tartalmazott egy képletet a törlesztőrészlet HUF értékének meghatározására is, arra az esetre nézve, ha a törlesztőrészletek a szerződésben devizában vannak meghatározva. $P_{k, HUF} = a_k \times P_k$. E képletben a $P_{k, HUF}$ a k-adik törlesztőrészlet HUF értéke. A P_k a k-adik törlesztőrészlet devizában meghatározott értéke. Az a_k pedig a k-adik törlesztőrészlet HUF értékének számításához alkalmazott árfolyam. A törlesztőrészleteket a kölcsönszerződésben meghatározott ütemezés szerint kell megfizetni. Ha a kölcsönszerződés az egyes törlesztőrészletek összegét devizában állapítja meg, annak megfizetése – a kölcsönszerződés ettől eltérő rendelkezésének hiányában – forintban történik. A deviza forintra történő átváltása az esedékesség napját megelőző hónap 12. napjára (ha ez a nap nem banki munkanap, az azt közvetlenül megelőző banki munkanapra) a K&H Bank Rt. által megállapított devizanemre jegyzett deviza I. eladási árfolyam alapján az alábbi képlet szerint történik Árfolyam (Fwd) = Árfolyam (1) + Árfolyam (1) x napok/360 x (BUBOR (1hó) – irányadó kamatláb (1hó) – 0,08) / 1 + napok/360 x (irányadó kamatláb (1hó) -0,08)/100. E képletben az Árfolyam (1) az esedékesség napját megelőző hónap 12. napjára (ha ez a nap nem banki munkanap, az azt követő banki munkanapra) a K&H Bank Rt. által az adott devizára jegyzett deviza I. eladási árfolyam. A „napok” az esedékesség napját megelőző hónap 12. napjára (ha ez a nap nem banki munkanap, az azt követő banki munkanap) és az esedékesség hónapjának 1. munkanapja közötti időtartam hossza napokban. Az irányadó kamatláb az alkalmazott devizanemre vonatkozó egy hónapos lejáratra jegyzet LIBOR. Ezt követően az ÁSZF definiálta a LIBOR és a BUBOR fogalmát. Az ÁSZF 8.2. pontja azt is kimondta, hogy az árfolyamváltozás kockázatát az ügyfél köteles viselni. Az ÁSZF 8.3 pontja szerint a törlesztőrészleteken túl az ügyfél a kölcsönszerződésben, a kölcsönnyújtó mindenkor érvényes kondíciós listájában megállapított díjak megfizetésére köteles. Az ÁSZF. 8.8 pontja szerint az ügyfél tudomásul veszi, hogy fizetési kötelezettségeinek késedelmes teljesítése esetén a kölcsönnyújtó a késedelem időtartamára a késedelmesen teljesített törlesztőrészlet után az ügyleti kamaton túl további 6% mértékű, minden egyéb a kölcsönszerződés alapján teljesítendő összeg után a mindenkor érvényes jegybanki alapkamat kétszeresét számítja fel késedelmi kamat címén. Az ÁSZF 9.1. pontja szerint az ügyfél elfogadja, hogy a kölcsönnyújtó a törlesztési időpontokat utólagosan a kölcsönfolyósítás időpontjának ismeretében ismételt megállapítja, egyúttal a törlesztőrészletek összegét a folyósítás időpontja és az ahhoz igazodó fizetési időpontok alapján – az ügyleti kamatláb változatlanul tartása mellett – módosítja. A módosított fizetési ütemezésről a kölcsönnyújtó az ügyfelet az első fizetési esedékességet megelőzően értesíti. A 9.2 pont szerint a kölcsönnyújtó a kölcsönszerződésben – illetőleg a 9.1 pontban foglaltak szerint – megállapított törlesztőrészlet összegét a kölcsönszerződésben megjelölt referencia kamatláb megváltozásával összhangban jogosult megváltoztatni. A törlesztőrészlet összegének megváltozásáról a megváltozott összegű törlesztőrészlet első alkalommal történő esedékességéről a kölcsönnyújtó az ügyfelet a számla megküldésével értesíti. A 9.3. pont szerint a törlesztőrészlet fentiek szerinti megváltoztatását az ügyfél szerződésmódosítás, illetőleg minden egyéb értesítés nélkül a számla kézhezvételével elfogadja.

- [5.] Az Üzletszabályzat 4.1. pontja szerint a társaság az általa nyújtott szolgáltatások ellenértékéeként kamatot, jutalékot, illetve díjat számít fel. Ezen összegek megállapításának módját és mértékét az ügyféllel kötött szerződés, illetőleg a társaság hatályos kondíciós listája tartalmazza. A 4.2. pont első bekezdése szerint a társaság a kondíciós listáját az ügyfél fogadásra nyitva álló helyiségében függeszti ki. A társaság a kondíciós listát a piaci feltételeknek megfelelően időszakonként módosítja. A módosított kondíciós lista az abban megjelölt időponttól hatályos.

- [6.] A felperesi jogelőd 2015. április 20. napján készítette el a DH törvények szerinti elszámolást, mely a tisztességtelenül felszámított összeget 1010,07,- CHF-ben állapította meg. A felülvizsgált elszámolás az alperes részére 2015. április 22. napján szabályszerűen kézbesítve lett.
- [7.] A felperesi jogelőd 2015. szeptember 14. napján azonnali hatállyal felmondta a szerződést. A felmondás az alperes részére 2015. szeptember 24. napján kézbesítve lett. A felperesi jogelőd 2015. október 27. napján elszámolást és fizetési felszólítást küldött az alperesnek. Az alperes 2015. november 25. napján levelet írt a felperesi jogelődnek, melyben vitatta az elszámolást. A felperesi jogelőd a 2015. december 8. napján kelt levelével válaszolt az alperesi panaszra és felszólította arra az alperest, hogy tartozását rendezze, e levél az alperes részére 2015. december 28. napján lett kézbesítve. A felperesi jogelőd a 2018. április 4. napján kelt engedményezési szerződéssel az alperessel szemben fennálló követelését a felperesre engedményezte. A felperes 2018. július 4. napján kelt levelével fizetési felszólítást küldött az alperesnek, e felszólítást az alperes 2018. július 17. napján vette át.
- [8.] Ezt követően a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte, melyet dr. Biróné dr. Fehér Hajnalka közjegyző 2022. május 8. napján 54012/Ü /2022/2. számon bocsátott ki, a fizetési meghagyásos eljárás az alperesi ellentmondás folytán perré alakult át.
- [9.] A felperes a 2022. június 27. napján előterjesztett keresetet tartalmazó iratában 1.324.222,- Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Megjelölte a felek között létrejött szerződés főbb rendelkezéseit, előadta, hogy az alperes nem tett eleget fizetési kötelezettségének, ezért a szerződés felmondásra került, majd engedményezve lett. Hivatkozott a régi Ptk. 329. § (2) bekezdésére. Előadta, hogy az alperest a Hirdetmény szerint évi 13,33% késedelmi kamatfizetési kötelezettség terhelte. Hivatkozott a régi Ptk. 198. §-ára, a 200. §-ára, az 523. §-ára és a 298. §-ára. Részletezte azt, hogy mely összegekből áll össze a perköltsége, valamint hivatkozott a felperesi belső szabályozásra, mely szerint 10% mértékű költségátalány felszámítására jogosult. Hivatkozott a régi Ptk. 277. §-ára és 328. §-ára. A felperes keresetet tartalmazó iratában előadott okfejtése szerint a felek között lízingszerződés jött létre.
- [10.] Ezt követően a bíróság hiánypótlásra hívta fel a felperest, aki 2022. augusztus 18. napján érkezett beadványában akként nyilatkozott, hogy a keresetet tartalmazó irat elírást tartalmaz, ugyanis a felek között nem lízing-, hanem kölcsönszerződés jött létre.
- [11.] Az alperes 2022. október 11. napján terjesztette elő ellenkérelmét, melyben kérte a felperesi kereset elutasítását. A felperesi követelést jogalapjában és összecszerúségében is vitatta. Előadta, hogy bár a felperes helyesbítette magát arra nézve, hogy a felek között nem lízingszerződés, hanem kölcsön jött létre, de a tényállást és a kereseti kérelmet továbbra sem helyesbítette. Okfejtése szerint a felek között 2007. február 2. napján nem jött létre szerződés, hanem legfeljebb csak ajánlat, mellyel kapcsolatban a felperesi jogelőd elfogadó nyilatkozata nem került közlésre az alperessel. Előadta, hogy a 2015. október 27-i levél nem tartalmazta a keresetlevélhez csatolt 2015. október 27-i bizonylatok elnevezésű dokumentumot. Az alperes nem kapta meg az engedményezési értesítőt és a 2018. április 25-i levelet sem, ezek közlése nem igazolt. A 2018. július 4-i felperesi levél nem tekinthető az alperessel szemben hatályosultnak, mivel ahhoz az alperesi ügyvédi meghatalmazás nem lett csatolva, valamint abban olyan fizetési felszólításokra van utalás, melyeket az alperes nem kapott meg. Okfejtése szerint, mivel a felperes nem közölte az alperessel az engedményezést, így az engedményezés joghatálya nem áll be, így a felperes nem jogosult követelését érvényesíteni jelen perben.

Hivatkozott a Ptk. 6:193. § (1), (2) és (3) bekezdésére. Jelezte, hogy a felperes a csatolt engedményezési értesítőben az új Ptk.-ra, a keresetlevélben pedig a régi Ptk. rendelkezéseire hivatkozik. Hivatkozott a Ptk. 6:197. § (1) és (2) bekezdésére. Mivel nem kapta meg az engedményezési értesítőt, ezért nem volt abban a helyzetben, hogy tudomást szerezzen arról, hogy ki a követelés jogosultja és, hogy hol tud tájékoztatást kérni, vagy hol élhet panasszal. Álláspontja szerint a felperes köteles lett volna előadást tenni arra nézve, hogy a nyilatkozat valóban hatályosult-e. Kiemelte, hogy az eljárás megszüntetésének van helye, mivel a felperes nem igazolta perbeli legitimációját, azaz nem igazolta az engedményezési értesítő közlését. A nyilatkozat közlését a tértivevény csatolásával kellett volna igazolnia. Ugyanezen indokkal nem csak az eljárás megszüntetését, hanem a felperesi kereset elutasítását is kérte.

[12.] Álláspontja szerint a felperesi követelés elévült. A felmondás 2015. szeptember 14. napján kelt és a régi Ptk. 326. § (1) bekezdése értelmében 2015. október 2. napján vált hatályossá, azaz ekkor kezdődött az elévülés. Az utolsó felperesi jogelődötől származó levél 2015. október 27. napján kelt és 2015. november 11. napján került közlésre, bármilyen más okirat alperessel való közlése nem igazolt, így az 5 éves elévülési idő 2020. november 12. napján letelt, ezért a követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet. Hivatkozott a régi Ptk. 324. § (1) és (2) bekezdésére, a 325. § (1) bekezdésére, a 327. § (1), (2) és (3) bekezdésére. Az alperes a 2018. április 24. napján kelt értesítés engedményezésről elnevezésű iratot és a 2018. április 25. napján kelt fizetési felszólítást nem kapta meg, az vele szemben nem hatályosult. A 2018. július 4. napján kelt és 2018. július 17. napján kézbesített levél, az engedményezés közlésének és a meghatalmazás csatolásának hiánya miatt nem volt alkalmas az elévülés megszakítására.

[13.] Okfejtése szerint a felperes semmilyen módon sem igazolta azt, hogy miért éppen a keresetben foglalt összegek megfizetésére kérte kötelezni az alperest, valamint azt sem, hogy honnan erednek, hogyan alakultak az alperestől követelt összegek. Vitatta az összegszerűséget, ami egy marasztalási per esetén az egyik legjelentősebb kérdés. A felperes a követelt összeg pontosságának hitelt érdemlő bizonyítékát nem adta, pedig köteles lett volna kimunkálni a tartozás összegszerűségét, feltüntetve azt, hogy az egyes tételek felszámításának és az elszámolás sorrendjének mi a jogszabályi, vagy a szerződéses alapja. Az alperesnek követhető és ellenőrizhető matematikai levezetést kellett volna csatolnia. Az elszámolás során figyelembe kellett volna vennie valamennyi alperesi teljesítést és késedelmet. Nyilatkoznia kellett volna a költségek felszámításának jogszabályi, vagy szerződéses alapjáról, valamint ténybeli alapjáról. Arról is nyilatkoznia kellett volna, hogy az egyes teljesítések elszámolása mely módon történt meg. A befizetéseket göngyölitve kellett volna kimutatnia, így a tartozás nyomon követhetővé vált volna. A felperes követelése összegszerűségének bizonyítására semmilyen okiratot sem csatolt, mindössze bizonytalan számadatokat közölt, így elzárta a fogyasztó alperest attól, hogy számszaki szempontból vitassa a felperesi követelést. A felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelme az összegszerűség bizonyíthatlansága miatt elbírálásra alkalmatlan. Hivatkozott a Pp. 170. § (2) bekezdés a) pontjára, a 172. § (1) bekezdésére és a 265. § (1) bekezdésére. Nem értelmezhető, hogy felperes mely szerződéses, jogi és ténybeli alapon követel 1.324.222,- Ft lízingdíj tartozást, nem értelmezhető az sem, hogy mely alapon követel a tartozás után évi 13,33%-os mértékű késedelmi kamatot. Az sem egyértelmű, hogy a felperes miért hivatkozik a régi Ptk. 301. § (1) bekezdésre, mivel ebben az esetben csak maximum e jogszabályhelynek megfelelő mértékű késedelmi kamatot követelhetne. Azt is kiemelte, hogy nem egyértelmű az, hogy a felperes miért 2018. április 4. napjától kér késedelmi kamatot. Vitatta a felperes által – a belső szabályzata – alapján kért 10% mértékű költségátalányt is. A felek között nem jött létre szerződéses kapcsolat, az alperes nem fogadta el magára nézve kötelezőnek a felperes belső szabályozását. Nem egyértelmű az sem, hogy a felperes a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet mely rendelkezése alapján tart igényt ügyvédi munkadíjra. Hivatkozott a BH.2018.282. számú határozatra, mely értelmében a követelés

összezszerősége nem állapítható meg kizárólag a törvényi elszámolás adatai alapján, ezt a felperesnek külön és részletesen ki kellett volna munkálnia és csatolnia kellett volna valamennyi teljesítéshez a számviteli bizonylatot is. Vitatta a felperes „Bizonylatok” elnevezésű táblázatát is, mely csak bizonyítatlan számok halmaza, melyből nem derül ki, hogy a kölcsön mely napon és milyen összegben lett folyósítva, továbbá göngyölítést sem tartalmaz. Nem tartalmazza a CHF összeget és egyetlen árfolyamot sem. A felperes nem fűzött tényelőadást a táblázathoz, egyetlen számítást sem mutatott be. A táblázatban nem lett feltüntetve a kamat mértéke és a kamatperiódus sem. Nem derül ki, hogy mikor milyen mértékű késedelmi kamatot, illetve kamatperiódust alkalmazott a felperesi jogelőd. Az egyes tételek szerződéses és jogszabályi alapja nem lett megjelölve, a számlaszám és a bizonylat oszlopban lévő kódok jelentése nem ismert. Nem lehet tudni, hogy az egyes befizetéseket mire, milyen sorrendben és mely módon számolta el a felperesi jogelőd. Rámutatott arra, hogy az alperesnek 4.467.853,- Ft összegű fizetési kötelezettsége keletkezett 2015. szeptember 15. napjáig, melyet maradéktalanul teljesített, mivel az összes befizetése 4.467.853,- Ft volt, így az is kérdés, hogy a felperesi jogelőd milyen jogalapon mondta fel a szerződést. A táblázat szintén nem göngyölített, nem tartalmaz CHF összeget, nem derül ki belőle, hogy pontosan mikor került sor a folyósításra, nem lett benne megjelölve a késedelmi kamat százalékos mértéke és az alkalmazott kamatperiódus sem. A táblázat olyan tételeket is tartalmaz (tökére eső árf. vált., felszólítás díja, behajtási klg. számla, késedelmi kamat), melyek jelentése, tartalma, jogszabályi és szerződéses alapja nem ismert. Nem világos és nem ellenőrizhető, hogy a tökére eső árf. vált. mely módon lett meghatározva. Az általános szerződési feltételek, a Hirdetmény/Kondíciós lista nem képezi a perbeli szerződés részét. A csatolt szerződéses feltételek nem fedik le a teljes szerződéses időszakot és abban a felperesi jogelőd által felszámított költségek sem lehettek fel. Hivatkozott a BH.2020.45. számú határozat alapját képező Gfv.VII.30.024/2019/5. sorszámú határozatára, melynek idézte a 33. és 34. pontját, mely értelmében a felperes feladata lett volna, hogy megjelölje, hogy kereseti követelése egyes összetevői mely szerződéses rendelkezésen alapulnak, milyen számítás alapján, mely szerződéses rendelkezés alapján lettek meghatározva. Okfejtése szerint az egymással és a törvényi elszámolással összhangban nem lévő táblázatok becsatolása az összezszerőség bizonyításához nem elegendő, kizárólag a számviteli törvénynek és banküzemeltetési követelményeknek megfelelő bizonylatokkal lehetett volna bizonyítani a számadatokat. Hivatkozott a BH.2014.197. számú határozatra. A felperes által csatolt okiratok a követelés összezszerőségének bizonyítására alkalmatlanok.

- [14.] Arra is hivatkozott, hogy a szerződés nem jött létre. Előadta, hogy aláírt egy kölcsönszerződés elnevezésű okiratot, melyen nyomtatott adatok szerepeltek, azon tollal történt áthúzás nem szerepelt. Az alperes rendelkezésére álló példányon nincsenek tollal történt áthúzások és beírások és arról sincs tudomása, hogy ezek mikor kerültek rá a szerződésre, ezen túlmenően soha nem kapta meg az elfogadó nyilatkozatot. Okfejtése szerint a felek között nem jött létre konszenzus a régi Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően a kölcsön összegére, a deviza elfogadáskori árfolyamára, a referencia kamatláb mértékére, a törlesztőrészek CHF összegére és a THM mértékére nézve. A Ptk. 213. §-a értelmében szükséges lett volna a kölcsönszerződés elnevezésű okirattal azonos tartalmú és az alperessel bizonyítottan közölt elfogadó nyilatkozatra a szerződés létrejöttéhez. A felperes által csatolt elfogadó nyilatkozatban nem a kölcsönszerződésben rögzített 13.525,61,- CHF összeg, hanem 2.205.000,- Ft lett feltüntetve. A kölcsönszerződés elnevezésű okiraton tollal 14.275,54,- CHF lett rögzítve. Fontosnak találta azt is, hogy nem csak az összeget érintő eltérés releváns, hanem az is, hogy a szerződésben kölcsönösszeg, az elfogadó nyilatkozatban hitelösszeg szerepel, ami a régi Ptk. 522-523. §-a alapján nem azonos fogalom. Az elfogadáskori árfolyamként 163,00 szerepel az alperes birtokában lévő okiraton, ezzel szemben a felperes által csatolt

kölcsönszerződés elnevezésű okiraton tollal írtan 154,46 és ez a szám szerepel az elfogadó nyilatkozaton is. A THM mértékeként is eltérő összeg lett feltüntetve, valamint eltérés mutatkozik a 3 hónapos CHF LIBOR mértékében is. Okfejtése szerint a régi Ptk. 213. § (1) és (2) bekezdése szerint a távollévők közötti szerződés abban az időpontban jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat megérkezik az ajánlattevőhöz, azonban az ajánlattól eltérő tartalmú elfogadást új ajánlatnak kell tekinteni. Álláspontja szerint a kölcsönszerződésben más kölcsönösszeg, elfogadáskori árfolyam, THM és CHF LIBOR került rögzítésre, ezért az elfogadó nyilatkozatban lévő eltérő adatok rögzítése az ajánlattól eltérő tartalmú elfogadást, azaz új ajánlatot eredményez. A szerződés létrejöttéhez az új ajánlatot a másik félnek el kellett volna fogadnia. Mivel az elfogadó nyilatkozat az alperesi kölcsönszerződéstől eltérő tartalmú volt, így új ajánlat jött létre, amit az alperesnek el kellett volna fogadnia, de az alperes ilyen elfogadó nyilatkozatot nem tett, erre felhívást, vagy újabb ajánlati közlést sem kapott, így az alperesi elfogadó nyilatkozat meg sem érkezhett a felperesi jogelődhez, tehát a felek között a szerződés sem jöhetett létre.

- [15.] Álláspontja szerint a szerződés érvénytelen. Hivatkozott a régi Ptk. 198. § (1) bekezdésére, a 205. § (1), (2) és (3) bekezdésére, a 217. § (1) bekezdésre, a 218. § (1) bekezdésére; a régi Hpt. 210. § (1) és (2) bekezdésére, a 213. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjára. A szerződés nem tartalmazza a kölcsön összegét; a THM meghatározása során figyelembe nem vett esetleges egyéb költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek nem határozhatók meg, akkor az ezekre vonatkozó becslést; a szerződés nem tartalmazza a szerződéssel kapcsolatos összes költséget sem (kamatok, járulékok, költségek); nem tartalmazza a törlesztőrészek számát és a törlesztési időpontokat sem, így semmis. A szerződés a régi Ptk. 209. § (1), (2) és (4) bekezdése, a 209/A. § (1) bekezdésre, a 239. § (2) bekezdése, valamint a C-186/16., C-51/17. és a C-609/19. számú határozat, továbbá a Kúria 2019.04.10-i emlékeztetője értelmében tisztességtelen, ezért semmis. Hivatkozott a C-126/17. számú határozatra is. A semmis szerződés joghatás kiváltására alkalmatlan, abból jogok és kötelezettségek nem fakadhatnak. Hivatkozott a régi Ptk. 523. § (1) és (2) bekezdésére, a régi Hpt. 3. § (1) bekezdésére, a 203. § (6) bekezdésére és a (7) bekezdés a) és b) pontjára, valamint a 2. számú melléklet I.10.2. a) pontjára. A felek között nem jött létre érvényes kölcsönszerződés. Egy táblázatban összevetette a 6/2013. a 2/2014. és az 1/2016. számú polgári jogegységi határozatot a vonatkozó EUB ítéletekkel. Álláspontja szerint a 2/2014. PJE megdönthető vélelmet állít fel arra nézve, hogy az árfolyamkockázatot a fogyasztó viseli. A pénzügyi szolgáltatónak mindössze annyi a kötelezettsége, hogy rögzítse, hogy a terméknek kockázati vannak, azt a fogyasztó köteles bizonyítani, hogy a tájékoztatás nem volt megfelelő, világos és érthető. Az 1/2016. PJE értelmében a szerződés főtárgyának meghatározásakor elegendő az is, ha kölcsön összege és a törlesztőrészek a szerződéskötést követően, esetleg a pénzügyi szolgáltató szakértelmével és apparátusával határozhatók meg. A C-118/17 számú ítélet alapján az átláthatóság 93/13/EGK irányelvben előírt mértékének követelményét kiterjesztő módon kell értelmezni. A pénzügyi szolgáltatót nem csak a tájékoztatás megléte, hanem annak világos és érthető tartalma vonatkozásában is bizonyítási kötelezettség terheli, ez ellentétes az 1/2014. PJE 1. pontjával. A tájékoztatás nemcsak a törlesztőrészek emelkedésére kell kiterjednie, hanem be kell mutatnia a gazdasági mechanizmus konkrét működését is. A szerződés főtárgyának (a kölcsön összege, a törlesztőrészek, az alkalmazandó árfolyam, az összes költség, a szerződés kockázatai) konkrét meghatározása a szerződéskötés előtti időben meg kell, hogy történjen. A kérelmet a szerződéskötéskor fennálló állapot alapján kell elbírálni, a DH törvények nem járhatnak olyan következménnyel, hogy miattuk a fogyasztónak kelljen viselnie az árfolyamkockázatot. Az elegendő tájékoztatás alapján a fogyasztónak egyértelműen látnia kell azt, hogy a kockázatok mértéke milyen körülmények hatására, hogyan és milyen mértékben változik, valamint a kamat és

árfolyamváltozás hogyan hat ki a kölcsönrel kapcsolatos pénzügyi kötelezettségeire. A C-186/16. számú határozat alapján a pénzügyi szolgáltató köteles lett volna a tudásába tartozó tényekről is tájékoztatni a fogyasztót, pl.: a CHF menekülő deviza jellege, az MNB árfolyamkarbantartó politikája, a kamatparitás törvényszerűsége, a CHF – Ft árfolyamok történeti alakulása és jelentős árfolyamváltozás esetére konkrét számítások bemutatása. A C-126/17. számú ítélet alapján az adóssal a szerződéskötést megelőzően közölni kellett volna minden olyan információt, amely alapján előre láthatja a szerződés gazdasági következményeit. A kölcsöntőke és törlesztőrészlet kiszámítási módszerét a szerződéskötést megelőzően kell közölni, a szerződésben szerepelnie kell a kölcsön összegére vonatkozó számítási módszernek is. Az Európai Unió Bírósága a C-118/17. számú ítéletében az érvényessé és hatályossá nyilvánítás, mint jogkövetkezmény ellen foglalt állást, okfejtése szerint az ügy ura a fogyasztó, ő jogosult azt meghatározni, hogy mely jogkövetkezmény áll az érdekében, nem pedig a jogalkotó, vagy pedig a bíróság. A C-118/17. számú ítélet értelmében jogegységi határozatok nem akadályozhatják meg a hatáskörrel rendelkező bíróságot abban, hogy a 93/13/EGK irányelv érvényesülése érdekében saját hatáskörben figyelmen kívül hagyja az összes azzal ellentétes nemzeti jogszabályi rendelkezést.

[16.] Kérte, hogy a bíróság mellőzni szíveskedjen az 1/2016. számú polgári jogegységi határozat alkalmazását, mivel a Kúria nem jogosult jogalkotásra, nem jogosult a szerződéskötéskor hatályos Hpt-vel ellentétes megállapítások megtételére sem és 9 évvel a szerződéskötést követően nem határozhatja meg a felek egyedi szerződéssel kapcsolatos akaratát. Hivatkozott a 6/2013. számú PJE-re, melynek 2. pontja szerint az érvénytelenségi ok fennállatát a szerződéskötés időpontjában kell vizsgálni. A felek konszenzusa kizárólag a szerződéskötés időpontjában állhatott fenn, semmiképpen sem képezhetette konszenzus tárgyát a felperesi jogelőd saját egyoldalú belátása szerint egy jövőbeli, saját maga által egyoldalúan kialakított árfolyamon saját egyoldalú akarata szerinti időpontban folyósított valamilyen összegű forint kölcsön, melyet valamilyen összegű devizában tart nyilván. Az 1/2016. számú PJE értelmében a felek konszenzusa részletkérdéssé vált, mivel a fogyasztó a szerződéskötéskor nem is tud semmit arról a kötelemről, mely az anyagi helyzetét, mindennapjait 10 évre meghatározza. Utalt az uniós jog elsőbbségére és az Alaptörvény Q cikkére. Hivatkozott a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdésére és az 5. cikkére. Idézte az 1/2016. számú PJE 1. és 2. pontját. Érvéle szerint a szerződés feltételei nem tekinthetők sem világosnak, sem érthetőnek, mivel a nyilvántartásba vett kölcsönösszeg, valamint a törlesztőrészletek összege előre nem látható jövőbeli körülményektől függött, így az alperes nem ismerhette meg a szerződés aláírása előtt az összes lényeges feltételt. Az 1/2016. PJE ellentétes a 93/13/EGK irányelv preambulumaival, a 87/102/EGK irányelvvel, a C-186/16., a C-51/17., a C-126/17. és a C-118/17. számú EUB határozattal, valamint a régi Hpt. 213. § (1) bekezdésével. Idézte a C-118/17. számú EUB határozat 60. és 61. pontját, érvelése szerint a jogegységi határozatok nem akadályozhatják meg a bíróságot a 93/13/EGK irányelv szabályai érvényesülésének biztosításában. A bíróság szükséges esetén figyelmen kívül hagyhatja az irányelvvel ellenétes nemzeti jogszabályi rendelkezést. Kiemelte, hogy a régi Hpt. 213. §-át a 87/102/EGK irányelv 11. cikke alapján iktatták be a jogszabályba. Hivatkozott az Alaptörvény 28. és M) cikkére. Véleménye szerint az 1/2016. PJE rendelkezései egyértelműen az uniós jogba és a régi Hpt. 213. § a), b), c) és e) pontjába ütköznek.

[17.] Kifejtette, hogy a szerződés a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja alapján semmis. A kölcsön összege a szerződésben tollal áthúzásra került és át lett írva 14.275,54,- CHF-re. A tollal történt javítás oka és indokoltsága nem ismert és az sem, hogy mely összeg irányadó. Ugyanez igaz a deviza elfogadáskori árfolyamára, mely esetben a 163.00 lett átírva 154,46-ra. a szerződés tartalma az alperes tudtán kívül lett módosítva. Az alperes nem kapta meg az elfogadó nyilatkozatot. Ennyi bizonytalansági tényező esetén a kölcsön deviza, illetve forint

összegének meghatározottsága, valamint az alkalmazandó árfolyam és számítási mechanizmus alperes általi ismerete kizárt. Hivatkozott a 6/2013. PJE 1. és 2. a) pontjára. A felek között nem jött létre konszenzus a kölcsön összegére nézve, nincs meghatározva egyértelműen a ténylegesen alkalmazott HUF/CHF árfolyam sem. A szerződésben a kölcsön összege egyáltalán nem került meghatározásra, a szerződés nem határozta meg a szerződés tárgyát, azaz a kölcsön összegét.

- [18.] Álláspontja szerint a szerződés a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés b) és c) pontja szerint is semmis. A szerződés a THM-et 8,82%-ban határozta meg, míg az alperessel nem közölt elfogadó nyilatkozat 8,83%-ban. A szerződés nem tartalmazza a THM számítása során figyelembe nem vett költségeket, illetve az ezekre vonatkozó becslést, ahogy a THM képletét sem, így annak ellenőrzése lehetetlen. Amennyiben a THM mértéke valótlannul került a szerződésben feltüntetésre, így az semmisnek minősül. A THM mértékének meghatározása nem merül ki abban, hogy a szerződés tartalmaz egy számot, ami nem felel meg a valóságnak, ezt úgy kell tekinteni, mintha a THM egyáltalán nem lenne meghatározva. Amennyiben a THM nem mutatja a teljes hiteldíjat, akkor valótlannal és funkciója betöltésére alkalmatlan. A THM célja az, hogy a fogyasztónak tájékozódási alapot nyújtson arra vonatkozóan, hogy az egyes pénzügyi intézmények hitelkonstrukciói közül módjában álljon választani. Hivatkozott a C-118/17. számú határozat 61. pontjára. A THM helyes mértékének bizonyítása a felperest terheli, oly módon, hogy a THM számítási módszertana, helyessége a fogyasztó számára is átlátható, érthető legyen. A THM mértéke a számítása során figyelembe nem vett és figyelmen kívül hagyott költségek ismerete nélkül nem is ellenőrizhető. Hivatkozott a Kúria Pfv.VI.20.967/2015/7. sorszámú ítéletére. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest a THM számítás becsatolására. Amennyiben a THM mértéke meglehetősen alacsony lenne, akkor hivatkozott a szerződés ez okból való semmisségére is. A szerződés és az elfogadó nyilatkozat 7,91% kamatmértéket rögzít, azonban a kölcsönszerződésben 1,620 a 3 hónapos CHF LIBOR mértéke, az elfogadó nyilatkozatban pedig 2,2. A kamat CHF LIBOR-ból és kamatfelárból tevődik össze, így ez az eltérés megkérdőjelezi a 7,91%-os mértékű kamatmérték helyességét. A szerződés semmilyen költséget nem tartalmaz, holott a felperes a csatolt táblázat alapján különféle költségeket alkalmazott, pl.: „felszólítás díja” és „behajtási klg”.
- [19.] A szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja szerint is semmis, mivel amennyiben a kölcsön összege nem határozható meg, úgy a törlesztőrészletek összege sem tekinthető meghatározottnak. A kölcsönszerződés 164,47 CHF összeget tartalmazott a törlesztőrészlet CHF összegeként, ez áthúzásra került és tollal át lett írva 173,51-re, ebből következően a törlesztőrészletek egyértelmű meghatározottságáról nem beszélhetünk. A szerződés a törlesztőrészletek esedékességéről semmilyen információt nem tartalmaz.
- [20.] Kifejtette, hogy az árfolyamkockázati tájékoztatás elégtelen volt. Hivatkozott a régi Ptk. 205. § (1), (2) és (3) bekezdésére. A pénzügyi, gazdasági és információs erőfőlényben lévő felperesi jogelőd köteles lett volna mindent elkövetni, hogy a lényeges körülményekről, különösen a kockázatokról, az alperes a szerződéskötést megelőzően, időben tájékoztatást kapjon. A felperesi jogelődnek a szerződéskötést megelőzően az alperes rendelkezésére kellett volna bocsátania a teljes szerződéses iratanyagot azért, hogy az alperesnek lehetősége legyen azt áttanulmányozni. A szerződés semmilyen formában sem tartalmaz árfolyamkockázati tájékoztatást. A szerződés és az ÁSZF csak utalást tartalmaz arra, hogy a perbeli ügylet valamilyen módon kötődik a CHF-hez, de tényleges árfolyamkockázati tájékoztatást, kockázatfeltárást nem tartalmaz. Az ÁSZF homályos és bonyolult, nem egyértelmű és világos rendelkezéseket tartalmaz. A szerződés a régi Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdése, a 209/A. § (1) bekezdése, a C-186/17., a C-51/17. és a C-609/19. számú EUB határozat, valamint a Kúria 2019.04.10-i emlékeztetője alapján tisztességtelen, mivel a főszoolgáltatás körébe tartozó feltételről van szó, így a Ptk. 239. § (2) bekezdése alapján a teljes szerződés semmis.

Hivatkozott a 2/2014. számú PJE-re. A szerződés tájékoztatást egyáltalán nem tartalmaz, így a kockázat korlátlanságáról és az árfolyamkockázat mibenlétéről, eredetéről sem tartalmaz tájékoztatást. Hivatkozott a C-483/16. számú határozatra és a kiszolgáltatót fogyasztók számára biztosított kiemelt szintű védelemre. A perbeli szerződést aláíró alperes kiszolgáltatót fogyasztónak minősül. A magyar fogyasztók közgazdasági, pénzügyi ismerete, tájékozottsága messze elmarad a nyugati országoktól, ahol több évtizede van kapitalizmus. Az alperes a szocialista rendszerben nőtt fel, melyben a közgazdasági és piaci ismeretek csak az egyetemi tananyag részét képezték és az egyetemi oktatásban való részvétel a rendszerváltás előtt nem volt elterjedt. A magyar lakosság nem rendelkezik olyan szintű ismeretekkel, amelyek egy ilyen bonyolult kölcsönügylet megértéséhez szükségesek, így az alperes nem átlagosan tájékozott, hanem kiszolgáltatót fogyasztónak minősül. Azt is figyelembe kell venni, hogy az alperes 2007-ben mennyire tudott hozzáférni az internethez, milyen tájékozódási lehetőségei voltak és ehhez képest milyen minőségű, részletességű és tartalmú tájékoztatást kapott. A fogyasztó típusa a helyi sajátosságok és a szociokulturális környezet függvényében határozható meg. Az átlagos magyar fogyasztó évszázados lemaradásban van nyugati társához képest, a pénzügyi műveltség hiánya szükségszerűen befolyásolja döntését, így nem várható el tőle az európai társára jellemző racionális döntés, mivel nem képes felismerni az információk hiányát. Az EUB gyakorlata megengedi a szociális, kulturális és nyelvi sajátosságok figyelembe vételét. Az alperes kifejezetten rákérdezett a kereskedőnél arra, hogy érdemes-e valamit tudnia a szerződésről, kell-e valamire figyelnie a futamidő során, kijelenthető, hogy az alperes körültekintően járt el. A kereskedő mindössze annyit mondott, hogy ezt a konstrukciót ajánlja, mivel itt a legalacsonyabb a kamat és törlesztőrészlet. Az alperes szakembernek tekintette a kereskedőt, választát elfogadta, semmi oka nem volt azt kétségbe vonni, hiszen a szerződéses iratok sem tartalmaztak semmi olyat, amely alapján kételkednie kellett volna a kereskedő szavában. Az alperes nem kapott olyan tájékoztatást, amely alapján a szerződés tényleges működési mechanizmusát, gazdasági hatásait és költségeit megérthette volna.

- [21.] Kifejtette, hogy az Európai Unió Bíróságának döntései kötelezőek a tagállami bíróságokra. A hazai jogot a 93/13/EGK irányelvvel összhangban kell értelmezni. Okfejtése szerint a C-118/17. számú ítélet szerint a Kúria jogegységi határozatai és a nemzeti bíróságok gyakorlata sem akadályozhatja meg a hatáskörrel rendelkező bíróságokat abban, hogy 93/13/EGK irányelv szabályainak teljes érvényesülését biztosítsák. Így az ezzel ellentétes nemzeti jogszabályi rendelkezés, jogegységi határozat és bírósági gyakorlat figyelmen kívül hagyható. Idézte a C-186/16. számú ítéletet, okfejtése szerint nem kapott ennek megfelelő tájékoztatást, nem kapott világos tájékoztatást arról, hogy az árfolyamkockázat gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat. A felperesi jogelőd nem adott tényleges kockázatfeltárást. A felperesi jogelőd nem adott olyan tájékoztatást, amely kiegyenlíthette volna a felek közötti információs aszimmetriát. Az uniós döntések szerint a pénzügyi intézményeknek kell elől járnia a tájékoztatásban. A felperesi jogelődnek a szerződésben és az ÁSZF-ben tájékoztatást kellett volna nyújtania az árfolyamkockázat eredetéről, mibenlétéről, korlátlanságáról, arról, hogy nehezen viselhetővé válhat annak teljesítése. Arról is tájékoztatást kellett volna nyújtani, hogy a törlesztőrészletek korlátlanul megemelkedhetnek, valamint az árfolyamváltozás a mindenkori tőketartozásra is hatással van. Arról is tájékoztatást kellett volna nyújtani, hogy az idegen deviza kamatlábának változása hogyan hat a törlesztőrészletekre és a forintban kifejezett tőketartozásra, valamint a tájékoztatásnak arra is ki kellett volna terjednie, hogy a gazdasági környezet miként hat az árfolyamváltozásra. A felperesi jogelőd nem bocsátott az alperes rendelkezésére minden információt ahhoz, hogy az alperes felmérhesse a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményeket. A felperesi jogelőd nem nyújtott olyan tájékoztatást, mely alapján a fogyasztó ténylegesen megérthette volna az

árfolyamkockázat mibenlétét, tartalmát, mechanizmusát. Példákat sorolt fel, melyekkel a felperesi jogelőd eleget tehetett volna tájékoztatási kötelezettségének: részletes, több oldalas, fogalommagyarázattal ellátott tájékoztató; az árfolyamváltozás korábbi trendjeinek bemutatása; az árfolyamváltozás példákkal történő szemléltetése. A perbeli esetben az alperesnek semmilyen szempont nem állt rendelkezésére, amely alapján értékelhette volna a szerződés gazdasági következményeit. A mechanizmus konkrét működése nem lett bemutatva, de még csak említés szintjén sem szerepel. A perbeli szerződés számszerűsített szimulációkat nem tartalmaz, az ÁSZF rendelkezései nem alkalmasak arra, hogy a fogyasztó megértse az árfolyamváltozáshoz kapcsolódó hosszú távú kockázatot. Az alperes a szerződéskötést megelőzően sem kapott tájékoztatást. Idézte a C-609/19. számú EUB határozatot, melynek a szerződés nem felelt meg. Előadta, hogy az árfolyamváltozásról és az ezt kiváltó okokról sem kapott tájékoztatást. Okfejtése szerint vizsgálni kell azt, hogy a pénzügyi intézmény milyen ismeretekkel rendelkezett, amelyekről nem adott tájékoztatást. A felperesi jogelődnek tudnia kellett, hogy a két deviza kamatkülönbsége hosszabb távon törvényszerűen megjelenik az árfolyamban; Magyarország gazdasági mutatói hosszútávon nem biztosítják a kiegyensúlyozott árfolyamszintet; az MNB által készített tanulmányok kimutatták, hogy a deviza alapú hitelek problémás hitelek lesznek; a kamatot a pénzügyi intézmény nem a rendelkezésre bocsátott forint összeg után, hanem egy nyilvántartási összeg után számolja; az adós jövedelme nem lesz elegendő a korlátlanul megnövekedett törlesztőrészek fizetésére; a tömeges devizakonstrukció alkalmazásának árfolyamfelhajtó hatása van; az árfolyam korlátlanul emelkedhet; a nemzeti és világgazdasági folyamatok a szerződés teljesítésére hatással vannak. Hivatkozott a C-51/17. számú ítéletre is. A nemzeti bíróság nem módosíthatja a fogyasztók védelmének a 93/13/EGK irányelvben foglalt terjedelmét. A perbeli esetben az alaki és nyelvtani szempontból való érthetőség sem állapítható meg, mivel a szerződés nem tartalmaz tájékoztatást. A fogyasztó nem volt abban a helyzetben, hogy megalapozott döntést hozhasson. Az alperes arról nem kapott tájékoztatást, hogy az árfolyamkockázat folytán a szerződés teljesítése gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, hanem arról kapott tájékoztatást, hogy ez a legjobb konstrukció. A szerződéskötés napján nyújtott tájékoztatás nem tekinthető kellő időben nyújtott tájékoztatásnak. Ezt a hiányosságot utólag a jogalkotó is belátta és a 2009. évi CLXII. törvényben akként rendelkezett, hogy a pénzügyi intézmény legalább 3 nappal a szerződéskötést megelőzően köteles az adósnak kiadni a szerződést és annak mellékleteit. Jelen esetben az alperes a szerződéssel csak az aláírás előtt kb. 15 perccel találkozott. A tájékoztatás alapján az alperes nem tudta értékelni a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt esetlegesen jelentős gazdasági következményeket. A felperesi jogelőd erősebb alkupozícióban volt, mint az adós, aki ösztönözve volt arra, hogy a CHF alapú konstrukciót válassza, mivel csak ezt ajánlották neki; azt állította a kereskedő, hogy ez a legjobb konstrukció; a szerződés és az ÁSZF nem mutatta be a kockázatokat. A felperesi jogelőd előre láthatta a gazdasági környezet lehetséges változásait, eszközökkel rendelkezett az árfolyamváltozás irányának előre jelzésére és az árfolyamváltozás hatására, ám ezekről nem adott tájékoztatást.

- [22.] Idézte a Kúria Konzultációs Testületének 2019.04.10-i emlékeztetőjét, kiemelve azt, hogy nem megfelelő a tájékoztatás abban az esetben, ha az árfolyamkockázat viselése csak kikövetkeztethető a szerződés egyes rendelkezéseiből, vagy több különböző okiratban szereplő rendelkezés együttes értelmezése alapján. Jelen esetben a szerződés és az ÁSZF különböző rendelkezéseiből lehetne csak kikövetkeztetni bármit is az árfolyamkockázatról, azonban ez is olyan szétszórtan, homályosan, bonyolultan, semmitmondóan van megfogalmazva, hogy abból a fogyasztó nem tud semmit sem kikövetkeztetni. Mivel jelen esetben nem volt az árfolyamkockázatról tájékoztató okirat és az alperes a szerződést csak az aláírás előtt 15 perccel ismerte meg, ezért az időbeliség fokozottan vizsgálendő. A

körültekintés hiánya az alperesnek nem róható fel, különös tekintettel arra, hogy maga az alperes kérdezett rá arra, hogy van-e bármi, amit a szerződésről tudnia kell. A szerződés egyedi része, valamint az ÁSZF 8.1., 8.2. és 9. pontja a régi Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdése, valamint a 209/A. § (2) bekezdése alapján tisztességtelen, mivel nem átlátható, nem ad egyértelmű tájékoztatást az árfolyamkockázat vonatkozásában, a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul az alperes hátrányára állapítja meg. A tisztességtelen feltétel a főszoolgáltatás körébe tartozik, így a régi Ptk. 239. § (1) bekezdése alapján a teljes szerződés érvénytelen.

- [23.] Idézte a BH.2021.141. számú határozatot, valamint hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.256/2020/9. sorszámú határozatára, kiemelte, hogy a perbeli szerződés a BH-ban foglalt követelményeknek nem felelt meg. Számos további kúriai határozatra hivatkozott, rámutatott arra, hogy e határozatok alapján jól látható a kúriai gyakorlat, valamint a Kúria olyan esetekben is megállapította a tájékoztatás nem megfelelő mivoltát, ahol külön íven szövegezett, részletes kockázatteljesítő nyilatkozat is volt, jelen esetben pedig semmilyen tájékoztatás sem volt. Hivatkozott a Jpe.I.60.015/2021/15. sorszámú határozatra is. A perbeli szerződéses konstrukcióval kapcsolatban hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.440/2019/11. számú ítéletére.
- [24.] Előadta, hogy a kölcsön összege nem meghatározott, hivatkozott a C-126/17. számú határozatra. Okfejtése szerint a kölcsön összege abban az esetben van átláthatóan, egyértelműen és világosan meghatározva, amennyiben az kirovó pénznemként devizában szerepel a szerződésben, amit a lerovó pénznemhez képest kell meghatározni és amennyiben a kölcsönadott összeg meghatározása a folyósítás időpontjában érvényes árfolyamtól függ, az említett követelmény előírja, hogy a bank által kölcsönadott teljes összeg számítási mechanizmusa, valamint az alkalmazandó árfolyam átlátható legyen. Tehát a szokásosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó pontos és érthető szempontok alapján értékelhesse a szerződésből eredően őt érintő gazdasági következményeket, köztük különösen a kölcsön teljes költségét. Alapvető jelentőséggel bír az is, hogy a fogyasztót a szerződéskötést megelőzően tájékoztassák a szerződéskötés következményeiről. A kölcsön összege abban az esetben meghatározott, ha a devizában kifejezett összeg és az alkalmazandó árfolyam meghatározott; vagy a forintban kifejezett összeg és az alkalmazandó árfolyam meghatározott; vagy a kölcsön devizában és forintban kifejezett összege és az alkalmazandó árfolyam meghatározott. A szerződés ezekben az esetekben felel meg a C-126/17. számú EUB ítéletnek. Jelen esetben a kölcsön összege és devizaneme 13.527,61,- CHF, mely áthúzásra és átírásra került 14.275,54,- CHF-re. A szerződés nem utal konverzióra, a forint összeg nem derül ki és semmi sem utal arra, hogy az összeg forintra átváltásra kerülne. Az, hogy deviza elfogadáskori árfolyama 163,00 nem értelmezhető, különös tekintettel arra, hogy 2007. február 2. napján még nem is beszélhetünk árfolyamról, ugyanis az elfogadó nyilatkozat, melyet az alperes nem ismert és nem kapott meg, csak 2007. február 8. napján került kiállításra. A kölcsönszerződésben a 163,00 át lett húzva és át lett írva 154,46-ra, de a 2.) pont utolsó sorában továbbra is 163,00 szerepel. Utalt arra is, hogy az elfogadó nyilatkozat már 2.205.000,- Ft-ot jelöl meg a hitel összegeként, ez az összeg sem egyezik meg és az sem mindegy, hogy hitel, vagy kölcsönösszegekről beszélünk. A szerződésben nincs egyértelműen meghatározva, hogy kölcsönről, vagy hitelről van-e szó. A kölcsönszerződés 2.) pontjának a kölcsönösszeget meghatározó pontja a régi Ptk. 209. § (1) és (4), a 209/A. § (2) és a 239. § (2) bekezdései alapján tisztességtelen és mivel a főszoolgáltatás körébe tartozik, ezért a teljes szerződés érvénytelen. Kiemelte, hogy a szerződés e pontjának érvénytelensége elkülönül a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjáról, így az ahhoz

kapcsolódó bírói gyakorlat és az 1/2016. PJE sem irányadó. Nem elkerülhető a kölcsönösszeg fogyasztó számára egyértelmű számítási mechanizmusának vizsgálata sem.

[25.] Okfejtése szerint a szerződés 2.) pontjának ötödik sorában található, a kölcsönösszeget meghatározó pont tisztességtelen. Hivatkozott a C-227/18. számú határozatra. Előadta, hogy a bíróság köteles vizsgálni, hogy a hitelintézet által adott tájékoztatás alapján a kölcsönadott összeg, a törlesztőrészek összegének számítási mechanizmusa, valamint az alkalmazandó árfolyam átlátható, egyértelmű és világos volt-e a fogyasztó számára. Az átváltási árfolyam nem ismert, a törlesztőrészek összege nem lett világosan meghatározva, az alperesi példányon 163,47 CHF szerepel, a felperesi példányon ez át lett húzva és 173,51 CHF lett feltüntetve. Ezek alapján a szerződés 2.) pontjának a törlesztőrészekre vonatkozó része tisztességtelen a régi Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdése alapján és mivel a főszolgáltatás körébe tartozik, a teljes szerződés érvénytelen. Kiemelte, hogy a szerződés e pontjának érvénytelensége elkülönül a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjáról, így az ahhoz kapcsolódó bírói gyakorlat és az 1/2016. PJE sem irányadó. Nem elkerülhető a törlesztőrészek fogyasztó számára egyértelmű számítási mechanizmusának vizsgálata sem.

[26.] Álláspontja szerint a felmondás jogszabály megkerülésére irányul, ezért az érvénytelen. Hivatkozott a régi Ptk. 200. § (2) bekezdésére, a 321. § (1) bekezdésére, és a 199. §-ára. A felperesi felmondás szövegéből nem állapítható meg, hogy pontosan mely szerződési feltétel megszegésére gondolt a felperesi jogelőd, így a felmondás nem felel meg a jogszabályi követelményeknek. A szerződésszegésre vonatkozó általános utalás nem szolgálhat a felmondás jogalapjának megjelölésére. A felmondásból nem derül ki, hogy a felperesi jogelőd valóban jogosult volt-e a felmondásra. A szerződésszegésre való általános utalás kizárja annak lehetőségét, hogy az alperes vitatni tudja a felmondás ténybeli és jogi alapját. A felperesi jogelőd a felmondással a régi Ptk. 302. § b) pontja alapján késedelembbe esett, ez pedig a régi Ptk. 303. § (3) bekezdése szerint a kötelezett egyidejű késedelemét kizárja. Amennyiben az alperes nem lett volna késedelemben, a jognyilatkozat akkor is olyan súlyú hibában szenved, mely nem válthatja ki a hozzá fűzött joghatást, a felperes egy ilyen okirat alapján nem tehetett volna lejárttá a teljes hátralékos követelést. A felmondás a konkrét szerződési feltételre való hivatkozás nélkül kizárja az adós késedelemét. A felmondás akkor tekinthető jogszerűnek, ha a jogosult a fennálló tartozások összegét és a felmondás pontos okát helyesen tüntetni fel a felmondásban. A felperesi jogelőd a felmondás okának közlésével a régi Ptk. 302. § b) pontja alapján késedelembbe esett. A felperes érvénytelen felmondásra alapítja keresetét, mely a régi Ptk. 198. §-a alapján nem lehetséges. A felmondás tartalmaz egy 8 napos teljesítési határidőre történő utalást is, így az sem egyértelmű, hogy a felmondás azonnali, vagy halasztott hatályú-e, a régi Ptk. 321. § (2) bekezdése alapján nem lehet egyidejűleg mindkettő. A felmondás jogszerűsége ebből az okból is megkérdőjelezhető. Felmondásra csak a Ptk. szabályainak betartásával lett volna lehetőség, ha ezt a felperesi jogelőd nem vette figyelembe, akkor a jogszabályokat megkerülte és a felmondás nyilvánvalóan jogszerűtlen. Ezek alapján megkérdőjeleződik a felperes perbeli legitimációja is, mivel az engedményezés előfeltétele, hogy a követelés lejárt legyen.

[27.] Kifejtette, hogy a felmondás tisztességtelen feltételre alapul, amennyiben a felperesi jogelőd a szerződést az ÁSZF 12.2.b) pontja alapján mondta fel. E pont a Ptk. 209. § (1) és (3) bekezdésébe, valamint a 18/1999. (II. 5.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába ütközik. Az ÁSZF 12.2.b) pontja a Ptk.-tól eltérő felmondási okot tartalmaz, e pont valamely fizetési kötelezettség kitűzött határidőn belüli akár részben, akár egészen való nem teljesítésének esetére biztosít azonnali hatályú felmondási jogot. Hivatkozott a C-415/11. számú határozatra és a BDT.2017.3629.-re. Okfejtése szerint az ÁSZF 12.2.b) pontja a jogszabályból eredő jogaihoz és kötelezettségeihez képest kedvezőtlenebb helyzetbe hozza a fogyasztót, mert e feltétel valamely szerződési feltétel, akár csak részbeni megsértéséhez, füz

felmondási okot, ezzel szemben a régi Ptk. csak súlyos szerződésszegés esetén teszi lehetővé a felmondást. A szerződési feltétel egyensúlytalan, a Ptk.-hoz képest a fogyasztóra nézve szigorúbb felmondási okot fogalmaz meg. Ilyen tartalmú megállapodást a kötelezett egyedi megtárgyalás esetén nyilvánvalóan nem kötött volna. A 12.2.b) pont nem tesz eleget a C-537/12 és a C-116/13. számú egyesített ügyekben hozott ítéletnek sem, az ítéletből levezethető, hogy a felmondást a hitelező részéről fizetési felszólításnak kell megelőznie, melynek teljesítésével a fogyasztó el tudja háritani a felmondás jogkövetkezményeit. A perbeli szerződéses feltétel e követelmények nem tesz eleget, mert a felmondást bármilyen csekély szerződésszegés esetén lehetővé teszi. A szerződés bármilyen csekély súlyú kötelezettségszegés esetére is a legsúlyosabb szankciót, az azonnali hatályú felmondást helyezi kilátásba. E szerződéses feltétel a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára. Amennyiben a felperesi jogelőd felmondása tisztességtelen feltételen alapul, úgy a felmondás jogellenesnek minősül.

- [28.] A felperes 2022. november 11. napján terjesztett elő válasziratát. Előadta, hogy a felek között kölcsönszerződés jött létre, ahol a keresetet tartalmazó iratban lízingszerződés szerepel, ott elírás történt. A felek a csatolt szerződést aláírták, az alperes átvette a gépjárművet és azt használta, a felperes a kölcsönt rendelkezésre bocsátotta, az alperes pedig hosszú időn át fizette a törlesztőrészeket. A szerződésen található javítást nyilvánvalóan az elbírálás és a szerződéskötés közötti árfolyamváltozás, kamatváltozás okozta. Rámutatott arra, hogy az alperes megkapta a törvényi elszámolást. Az engedményezési értesítőt egyszerű postai küldeményként adta fel és e küldemény nem érkezett vissza a felpereshez. Amennyiben a kötelezett később értesül az engedményezésről, annak a következménye az, hogy továbbra is a korábbi jogosultnak teljesíthet. Megjegyezte, hogy 2007-es szerződésről van szó, ezért a régi Ptk. szabályai az irányadók. Kifejtette, hogy az elévülést megszakította az, hogy az alperes 2015. október 27. napján átvette a törvényi elszámolást, majd az alperes 2018. július 17. napján átvette a 2018. július 4. napján kelt ügyvédi felszólítást, mely szintén megszakította az elévülést.
- [29.] Rámutatott arra, hogy keresetének összegszerűsége a törvényi elszámolásban közölt és az alperes által nem vitatott összeg. Késedelmi kamat az ÁSZF 8.8 pontja szerint jár a felperesnek, mely az ügyleti kamaton felül 6%. A törvényi elszámolás szerint a tisztességes ügyleti kamatláb 7,33%, ebből következően a késedelmi kamat 13,33%. Az összegszerűség vitatása során az alperes nem adott elő semmilyen konkrétumot sem. Előadta, hogy az alperesnek a felmondáskor 497.288,- Ft tartozása volt. Az elfogadó nyilatkozat egy előzetes tájékoztató okirat, mivel a felek aláírták a végleges szerződést, új okirat kiállítására nem volt szükség.
- [30.] Okfejtése szerint a szerződés, az ÁSZF és a hirdetmény minden lényeges, a jogszabály által előírt feltételt tartalmazott. Az alperes az árfolyamkockázati tájékoztatás körében megfelelő tájékoztatást kapott, az ÁSZF 8.1. és 8.2. pontja meglehetősen részletes tájékoztatást tartalmaz, valamint az alperes szóbeli tájékoztatást kapott aki a szerződéskötést megelőzően eljáró ügyintéző volt. Álláspontja szerint a felmondás jogszabályon és az ÁSZF 12.2.b) pontján alapul, mely biztosítja a felmondás jogát, ha az ügyfél bármely fizetési kötelezettségével 3 napot meghaladó késedelembe esik.
- [31.] Az alperes a 2023. február 16. napján előterjesztett viszonzválaszában változatlanul fenntartotta korábbi előadását. Hangsúlyozta, hogy a felek között a szerződés nem jött létre, hivatkozott a régi Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 213. § (1) és (2) bekezdésére. Ahhoz, hogy a szerződés létrejöjjön az új ajánlatot el kellett volna fogadnia a másik félnek, a

régi Hpt. 210. § (1) bekezdése megköveteli az írásbeliséget, így az elfogadó nyilatkozat csak írásbeli formában lett volna elképzelhető. Az alperes ilyen elfogadó nyilatkozatot nem tett, erre felhívást, vagy újabb ajánlati közlést nem kapott, így az alperes elfogadó nyilatkozata az ajánlattevő jogelődhez nem érkezhett meg, így a felek között nem jöhetett létre szerződés. A felperes elismerte, hogy a szerződést az eljáró gépjárműkereskedő módosította, de az nem világos, hogy miből derül ki, hogy a kölcsön összege az aláírást megelőzően került kijavításra, ezt a felperes semmilyen módon sem bizonyította. Rámutatott arra, hogy az alperes rendelkezésére álló szerződésen semmilyen áthúzás sem található. A felperes azt is állította, hogy eddig maga az alperes sem jelezte azt, hogy a javított összeg ne lenne megfelelő, ennek az az oka, hogy az alperes eddig nem bírt tudomással arról, hogy a szerződésbe a kereskedő belejavított, a peres eljárást megelőzően nem kapta meg az elfogadó nyilatkozatot és a kölcsön összege sem neki lett folyósítva. Az alperes nem volt abban a helyzetben, hogy a kereskedő által eszközölt javításokat vitathassa. Az sem világos, hogy miért egyértelmű az, hogy a javításokat az elbírálás és a szerződéskötés közötti árfolyamváltozás és kamatváltozás indokolta. Ez az elmélet azért sem tűnik helyesnek, mert a kölcsönigénylésre és a kölcsönszerződés aláírására is 2007. február 2. napján került sor. Amennyiben a szerződés aláírása és az elfogadó nyilatkozat között eltelt időben bekövetkező változások állnak az eltérések hátterében, úgy ez azt igazolja, hogy nem a szerződés aláírását megelőzően került sor a módosításokra, hanem azt követően. A szerződésben és az elfogadó nyilatkozatban foglalt adatok egymástól lényegesen eltérhetnek, azonban az alperesnek – az elfogadó nyilatkozat közlésének hiányában - nem volt módja a lényeges feltételek megismerésére, azok vitatására, vagy elfogadására.

[32.] Nem vitatta, hogy megkapta a törvényi elszámolást, de a 2015. október 27-i küldemény nem tartalmazta a keresetlevélhez csatolt bizonylatok elnevezésű dokumentumot. Rámutatott arra, hogy a felperes nem az engedményezési értesítő, hanem a 2018. július 4-i küldemény, azaz a felperesi jogi képviselő által megküldött levél postára adását kívánja bizonyítani, azonban nem a postára adást, hanem a közlést kell bizonyítani. Okfejtése szerint a régi Ptk. 214. § (1) bekezdése valamennyi nyilatkozat esetén irányadó, a nyilatkozat akkor válik hatályossá, ha a másik félhez megérkezik, vagy akkor, ha arról a címzett saját felróható magatartása okán nem szerez tudomást. Nem a postára adás, hanem a másik félhez történő megérkezés esetén tekinthető hatályosnak a nyilatkozat. Az, hogy a levél nem érkezett vissza a felpereshez, nem bizonyítja azt, hogy az az alperessel szabályszerűen közlésre került. Amennyiben az engedményezés közlése elmarad, úgy az engedményes nem jogosult a kötelezettel szemben érvényesíteni a követelést. Rámutatott arra, hogy az engedményezési értesítő tartalmaz utalást az új Ptk-ra.

[33.] A felperes nem reagált érdemben az alperes összecszerűséggel kapcsolatos előadására, követelése összegét továbbra sem vezette le. Ismét hivatkozott a BH.2018.282. számú határozatra, a követelés összegének alátámasztására a felülvizsgált elszámolás nem szolgálhat. A felperes nem vezette le követelése összecszerűségét a BH.2020.45. számú határozatban foglalt szempontoknak megfelelően. A felmondásban rögzített 479.288,- Ft hátralék bizonyítatlan számadat. A felperesnek a hátralék összegét hónapról-hónapra kellett volna levezetnie az általános szerződési feltételeknek, a jogszabályoknak és a matematika szabályainak megfelelően. Az összecszerűség bizonyítása a felperes érdekében áll, nem világos, hogy a felperes miért vélekedik úgy, hogy az alperes köteles lenne bármilyen összecszerűségi levezetést előterjeszteni. Rámutatott arra, hogy az adósnak legfeljebb arról lehet tudomása, hogy havonta mekkora összeget fizetett, azonban azt nem tudhatja, hogy ezek összegek mire, milyen módon, milyen árfolyammal, milyen kamattal és milyen késedelmi kamattal lettek elszámolva. Nem tudhatja, hogy milyen díjakat és költségeket fizetettek meg vele és, hogy ezek helyesen, a szerződésnek, az ÁSZF-nek, a jogszabályoknak és a

előterjesztett előkészítő iratában felcserélte a deviza összegeket. Okfejtése szerint nem világos a felperes ÁSZF 9. pontjára történő hivatkozása.

- [39.] A kereset **alaptalan**.
- [40.] A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 198. § (1) bekezdése szerint a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.
- [41.] A rég. Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.
- [42.] A rég. Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A (2) bekezdés szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát. A (3) bekezdés szerint külön jogszabály meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyek a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősülnek, vagy amelyeket az ellenkező bizonyításáig tisztességtelennek kell tekinteni. A (4) bekezdés szerint a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre. Az (5) bekezdés szerint nem minősülhet tisztességtelennek a szerződési feltétel, ha azt jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásának megfelelően határozzák meg.
- [43.] A rég. Ptk. 209/A. § (2) bekezdése szerint fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.
- [44.] A rég. Ptk. 213. § (1) bekezdése szerint a szerződés jelenlevők között abban az időpontban jön létre, amikor az ajánlatot elfogadják, távollevők között pedig akkor, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. A (2) bekezdés szerint az ajánlattól eltérő tartalmú elfogadást új ajánlatnak kell tekinteni.
- [45.] A rég. Ptk. 214. § (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozat, ha azt szóban vagy szóbeli üzenettel tették, a másik fél tudomásszerzésével válik hatályossá; az írásban vagy távirati úton közölt nyilatkozat hatályosságához pedig az szükséges, hogy az a másik félhez megérkezzen.
- [46.] A rég. Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.
- [47.] A rég. Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

- [48.] A régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A (2) bekezdés szerint az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik. A (3) bekezdés szerint, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.
- [49.] A régi Ptk. 328. § (1) bekezdése szerint a jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés). A (3) bekezdés szerint az engedményezésről a kötelezettet értesíteni kell; a kötelezett az értesítésig jogosult az engedményezőnek teljesíteni. A (4) bekezdés szerint, ha a kötelezettet az engedményező értesíti, a kötelezett az értesítés után csak az új jogosultnak (engedményes) teljesíthet; az engedményestől származó értesítés esetén a kötelezett követelheti az engedményezés megtörténtének igazolását. Ennek hiányában csak a saját veszélyére teljesíthet annak, aki engedményesként fellépett.
- [50.] A régi Ptk. 329. § (2) bekezdése szerint a kötelezettnek az engedményezésről való értesítése az elévülést megszakítja.
- [51.] A régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint kölcsönszerződés alapján a pénzügyi intézmény vagy más hitelező köteles meghatározott pénzügyösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A (2) bekezdés szerint, ha a hitelező pénzügyi intézmény, - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - az adós kamat fizetésére köteles (bankkölcsön).
- [52.] A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (rég. Hpt.) 203. § (6) bekezdése szerint olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja. A (7) bekezdés a) pontja szerint a (6) bekezdésben meghatározott kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre.
- [53.] A régi Hpt. 210. § (1) bekezdése szerint a pénzügyi intézmény pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződést csak írásban vagy minősített elektronikus aláírással ellátott elektronikus okirat formájában köthet. Az írásban kötött szerződés egy eredeti példányát a pénzügyi intézmény köteles az ügyfélnek átadni. A (2) bekezdés szerint a pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyéb költséget vagy feltételt, ideértve a késedelmes teljesítés jogkövetkezményeit és a szerződést biztosító mellékkötelezettségek érvényesítésének módját, következményeit is.
- [54.] A régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontja szerint semmis az a fogyasztási kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződés tárgyát.
- [55.] A régi Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontja szerint semmis az a fogyasztási kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót, a hiteldíjmutató

számítása során figyelembe nem vett egyéb - esetleges - költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek pontosan nem határozhatók meg, az ezekre vonatkozó becslést.

- [56.] A régi Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerint semmis az a fogyasztási kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, ideértve a kamatokat, járulékokat, valamint ezek éves, százalékban kifejezett értékét.
- [57.] A régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja szerint semmis az a fogyasztási kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a törlesztő részletek számát, összegét, a törlesztési időpontokat.
- [58.] A felek között a régi Ptk. 198. § (1) bekezdése szerinti szerződés, egészen pontosan a régi Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti deviza alapú kölcsönszerződés jött létre. A felperes keresetet tartalmazó iratában lízingszerződésre hivatkozott, de a rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felek között kölcsönszerződés jött létre. Az alperes arra hivatkozott, hogy a felek között a szerződés nem jött létre, azonban ez az érvelés nem helytálló, mivel az alperes a kölcsönt megkapta, melynek összege folyósításra került a gépjárműkereskedő részére, az alperes a gépjárművet átvette, azt használni kezdte és a törlesztőrészleteket is éveken át fizette. A felek között a szerződés létrejött, a szerződés megkötése során mindkét fél eleget tett a szerződésben foglalt kötelezettségének, a felperesi jogelőd folyósította a kölcsön összegét, az alperes pedig megkezdte a törlesztést. A felperes által csatolt szerződés a kölcsön összege, a deviza elfogadáskori árfolyama és a törlesztőrészletek összege tekintetében javításokat tartalmaz, e javításokat a gépjárműkereskedő, azaz a mint a felperesi jogelőd képviselőjében eljáró személy végezte. E javítások oka feltehetően az, hogy a szerződés megkötése (2007. február 2. napja) és a folyósítás időpontja között árfolyamváltozás történt és a szerződés ennek megfelelően javítva lett. A szerződésen található javítás az ÁSZF (mely az alperesi okfejtéssel szemben a szerződés 6.2 pontja értelmében a szerződés részévé vált) 8.1 pontja alapján lett elvégezve és e javítás azt nem befolyásolta, hogy az alperes 2.450.000,- Ft kölcsönt kapott, valamint a havi törlesztőrészletek 26.646,- Ft összege sem változott, csak a kölcsön és a törlesztőrészlet CHF összege változott meg, de ettől függetlenül a felek között a szerződés létrejött. A szerződés a régi Hpt. 210. § (1) bekezdésének megfelelően írásban jött létre és – az áthúzások ellenére is – tartalmazta a 210. § (2) bekezdése szerinti lényeges feltételeket. Az alperes régi Ptk. 213. § (1) és (2) bekezdésére történő hivatkozás nem volt helytálló, mivel a szerződésen található javítások nem minősültek új ajánlatnak, az elfogadó nyilatkozat pedig azért nem lett közölve az alperessel, mivel az a felperesi jogelőd és a gépjárműkereskedő közötti belső kommunikáció része volt.
- [59.] A rendelkezésre álló iratok szerint a szerződéskötést megelőzően külön íven kockázatfeltáró nyilatkozat nem készült, ezért a bíróságnak a kölcsönszerződés és az Üzletszabályzat vonatkozó rendelkezései alapján kellett eldöntenie, hogy az alperes az árfolyamkockázatról megfelelő tájékoztatást kapott-e. Megjegyzi a bíróság, hogy a régi Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdése szerint a felperesi jogelődnek nem kellett külön íven kockázatfeltárást és árfolyamkockázati tájékoztatást készítenie, a jogszabálynak megfelelt az a megoldás is, ha e tájékoztatást a felperesi jogelőd belefoglalta a szerződésbe. A szerződés és az Üzletszabályzat vizsgálata alapján megállapítható, hogy az abban foglalt tájékoztatás nem felelt meg a régi Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltaknak, továbbá az Európai Unió Bírósága által körben hozott határozatainak sem (C-51/17., C-186/16., C-227/18., C-609/19.).

- [60.] A bíróságnak azt kellett vizsgálni, hogy egy általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó számára a szerződéskötéskor az árfolyamkockázati tájékoztatás világos és érthető volt-e. Amennyiben a pénzügyi intézmény által adott tájékoztatás – vagy annak elmaradása – okán a fogyasztó alappal gondolhatta azt, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, akkor a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, ennek következtében pedig a szerződés érvénytelen. A tájékoztatás abban az esetben megfelelő, ha az kitér az árfolyamváltozás lehetőségére és arra, hogy ez milyen hatással van a törlesztőrészletekre. A tájékoztatásnak ki kell terjednie legalább a kölcsönfelvevő lakóhelye szerinti tagállam fizetőeszköze súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészletekre gyakorolt hatására. Az adósnak egyrészt világos tájékoztatást kell kapnia arról, hogy a devizaalapú kölcsönszerződés aláírásával bizonyos mértékű árfolyamkockázatot vállal, amely gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, amennyiben az a pénznem, amelyben jövedelmét kapja leértékelődik azon devizához képest, amelyben a kölcsönt nyújtották. Másrészt a banknak fel kell hívnia a figyelmet az átváltási árfolyam lehetséges változásaira és a devizában felvett kölcsönrel összefüggő kockázatokra. A szerződés és az ÁSZF e követelményeknek nem felelt meg. Az egyedi szerződés 2. pontja alapján az alperes mindössze arra következtethetett, hogy a szerződés valamilyen módon kötődik a devizához. Az ÁSZF 8.1 és 8.2 pontja bonyolult és áttekinthetetlen képleteket tartalmaz, melyek nem minősülhetnek megfelelő tartalmú árfolyamkockázati tájékoztatásnak. Az ÁSZF 8.2 pontja kimondta, hogy az árfolyamváltozás kockázatát az ügyfél köteles viselni, azonban az alperes, mint fogyasztó a szerződés és az ÁSZF alapján nem tudhatta azt – még abban az esetben sem, ha a lehető legmagasabb szintű körültekintéssel járt el – hogy pontosan mi az árfolyamkockázat, az árfolyam hogyan változhat, e változás milyen hatással van a tőke- és a törlesztőrészlet összegére, valamint, hogy az árfolyamváltozása hatására a törlesztőrészlet összege akár korlátlanul is megnövekedhet. A fogyasztó információs szintjét tekintve hátrányos helyzetben van a pénzügyi intézményhez képest, ezért részére átlátható tájékoztatást kell nyújtani. A perbeli szerződés semmilyen szinten sem felel meg az átláthatóság követelményének, mivel megfelelő tájékoztatást nem tartalmazott. A perbeli esetben a tájékoztatás elmaradt, így egy általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó megalapozott döntést nem hozhatott, nem lehetett tudatában annak, hogy az árfolyamváltozás valós, az a kölcsön futamideje alatt is bekövetkezhethet, a törlesztőrészlet összege akár korlátlanul megemelkedhet és, hogy az esetleges árfolyamváltozás mely módon érinti fizetési kötelezettségeit. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes nem tett eleget a régi Ptk. 205. § (3) bekezdésébe foglalt tájékoztatási kötelezettségének. A felperesi tájékoztatás nem felelt meg sem a Kúria 6/2013., sem pedig a 2/2014. Polgári Jogegységi Határozatában, valamint a Jpe.I.60.015/2021/15. sorszámú határozatban foglaltaknak sem. Az ÁSZF 8.2. pontja a régi Ptk. 209. § (1) bekezdésére figyelemmel tisztességtelen és régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmis, mivel anélkül kötelezi az árfolyamkockázat viselésére a fogyasztót, hogy megfelelően tájékoztatta volna őt az árfolyamkockázat mibenlétéről, mivel e pont a főszolgáltatásra vonatkozik, így e pont semmisége folytán a teljes szerződés semmis.
- [61.] Az Európai Unió Bírósága több határozatában (C-51/17., C-227/18.) is foglalkozott az átláthatóság kérdésével. Az ÁSZF a 8.1 és a 8.2 pontjában található képletek alapján az alperes akkor sem láthatta volna át a konstrukciót, ha a szerződéskötést megelőzően lehetőséget kap arra, hogy a szerződést átolvassa. E pontok alapján az alperes értelmezni és kikövetkeztetni sem tudta volna az árfolyamkockázat mibenlétét, fizetési kötelezettségére gyakorolt hatását. Az ÁSZF 8.1. és 8. 2. pontja nem tekinthető világosnak és egyértelműnek. A szerződés és az ÁSZF együttes rendelkezései egy általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő

átlagos fogyasztó mércéjén keresztül nézve nem voltak egyértelműek arra nézve, hogy az alperes felismerhesse az árfolyamkockázat konkrét lényegét, mibenlétét, a fizetési kötelezettségére gyakorolt hatását, továbbá azt, hogy a kockázatviselésének nincs felső határa, az korlátlan. A szerződésben és az ÁSZF-ben maga az árfolyamkockázat sem lett definiálva, elmagyarázva. A felperes csatolta az Üzletszabályzatot is, az alperes kétségbe vonta azt, hogy ez az Üzletszabályzat a szerződéshez tartozó Üzletszabályzat-e, azonban az tényként állapítható meg, hogy az Üzletszabályzat sem tartalmaz árfolyamkockázati tájékoztatást.

- [62.] A C-690/19. számú határozattal kapcsolatban megjegyzi a bíróság, hogy a tájékoztatásnak nem kellett számszerűsített szimulációkat tartalmazni, nem kellett kiterjednie a gazdasági háttérre, mivel a szerződéskötéskor ezt semmilyen jogszabály sem írta elő a felperesi jogelőd számára.
- [63.] Az alperes által hivatkozott C-126/17. számú határozat alapjául szolgáló tényállás eltér a jelen perbeli tényállástól, mivel az Európai Unió Bírósága által vizsgált ügyben a kölcsönszerződésben mindössze finanszírozási igény lett megjelölve, ezzel szemben a perbeli szerződés – bár tollal javítottan – de tartalmazta a kölcsön összegét. Egyebekben a C-126/17. számú határozat szintén a szerződéses rendelkezések világos és érthető megfogalmazásával foglalkozik, e követelményeknek az ÁSZF 8.1. és 8.2. pontja nem tett eleget. Ezen túlmenően a C-126/17. számú határozatból, különösen annak 32. bekezdéséből, nem következik az, hogy deviza alapú kölcsönszerződésekben a kölcsön összegét egyidejűleg fel kellene tüntetni kirovó és a lerovó pénznemben. Az 1/2016. számú polgári jogegységi határozat megfogalmazza mindennek a konstrukcióból adódó magyarázatát is: a deviza alapú konstrukcióból következően a kölcsönösszeg a szerződéskötés napján mindkét pénznemben azért nem határozható meg, mert a szerződéskötést követően irányadó, jövőben határozottá váló átszámítási árfolyam a szerződéskötéskor nem ismert, a kölcsönösszeg azonban az adott átszámítási referencia időpont bekövetkezésekor objektíve ismertté, egyben kiszámíthatóvá és ellenőrizhetővé válik. Amennyiben a szerződés a kölcsönösszeget a szerződéskötés napján mégis mindkét pénznemben megadja, a két összeg közül az egyik mindenképpen tájékoztató jellegű, attól függően, hogy az adott szerződés hogyan szól, a deviza-, avagy a forintösszeget tekinti-e kiindulópontjának, a kölcsönvevő hiteligényét a pénzügyi intézmény forintban vagy devizában rögzítette. A perbeli esetben a szerződés 14.275,54,- CHF-ben határozta meg a kölcsön összegét és az ennek megfelelő forint összeg lett átutalva a gépjárműkereskedő részére.
- [64.] Az alperes hivatkozott a C-483/16. számú ítéletre, valamint a C-537/12. és a C-116/13. számú egyesített ügyekben hozott határozatra is, melyek a perbeli jogvita szempontjából súlytalanok, így ezeket a bíróság bővebben nem vizsgálta. Az alperes a C-118/17. számú ítéletre is hivatkozott, azonban a bíróság megállapította a szerződés érvénytelenségét, mely folytán az alperest a továbbiakban nem terheli a felperes irányába fizetési kötelezettség, a C-118/17. számú ítélet pedig az érvénytelenség jogkövetkezményeit vizsgálta (ilyen jogkövetkezmény levonását pedig egyik fél sem kérte), ezért a bíróság a C-118/17. számú ítéletben foglaltakat nem vizsgálta. Egyebekben a C-118/17. számú határozat foglalkozott a jogegységi határozatok alkalmazhatóságával is és az Európai Unió Bírósága arra a megállapításra jutott, hogy nem ellentétes az uniós joggal az, hogy a Kúria az egységes jogértelmezés érdekében jogegységi határozatokat hozzon, amennyiben azok nem képezik akadályát sem annak, hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság a 93/13/EGK irányelvben foglalt szabályok teljes érvényesülését biztosítsa, és a fogyasztó számára az ezen irányelvből fakadó jogainak védelme érdekében hatékony jogorvoslatot nyújtson, sem pedig annak, hogy ezt illetően

előzetes döntéshozatal céljából a Bírósághoz forduljon. A kúriai jogegységi határozatok e szempontból nem korlátozzák a bíróságot és nem vonják meg a fogyasztótól sem a hatékony jogorvoslat lehetőségét, így azok alkalmazását a bíróság nem mellőzheti.

- [65.] Az alperes arra is hivatkozott, hogy nem kapott kellő időben tájékoztatást, azonban e hivatkozást a bíróság érdemben nem vizsgálta, arra figyelemmel, hogy a szerződés tájékoztatást nem tartalmaz, továbbá tartalma szerint az ÁSZF 8.1. és 8.2. pontja nem tekinthető megfelelő tájékoztatásnak.
- [66.] Az alperes arra is hivatkozott, hogy a szerződés megkötésekor kiszolgáltató fogyasztó volt, a bíróság szerint az alperes nem volt kiszolgáltató fogyasztó, hanem átlagosan tájékozott fogyasztó volt, aki egy olyan szerződést kötött meg a felperesi jogelőddel, melyben nem kapott megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázatról. Az árfolyamkockázati tájékoztatás nem megfelelő voltának következménye az, hogy a fogyasztó hátrányára jelentősen felborul a felek közötti érdekegyensúly és az egyenlőtlenség jelentős mértéke megalapozza a tisztességtelenséget (93/13/EGK irányelv 3. cikk (1) bekezdés). Az alperes, amennyiben a tőle elvárható legnagyobb körültekintéssel járt el, akkor a kölcsön felvételekor tudomással bírhatott arról, hogy CHF alapú szerződést kötött, arra is következhetett, hogy a CHF/HUF árfolyam elmozdulhat, de az árfolyamváltozás mértékére és annak fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatására nem lehetett rálátása.
- [67.] A bíróság arra is rámutat, hogy a 6/2013. számú polgári jogegységi határozat III.3. pontja szerint a tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. Ahogy arra a Legfelsőbb Bíróság a BH2012/7/G.4. számon közzétett elvi határozatában már rámutatott, a pénzügyi intézménynek nem kellett arról nyilatkoznia, hogy a hosszabb távra kötött szerződés ideje alatt mi lehet az árfolyamváltozás felső határa. Ilyen tartalmú tájékoztatási kötelezettséget egyébként nem is lehetne teljesíteni, mert az árfolyam emelkedésének, csökkenésének nincs pontosan előre látható, kiszámítható mértéke, illetve korlátja, különösen hosszú időintervallum esetén. A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete által a Kúria részére 2013. május 31-én adott tájékoztatás szerint, a 2001-2008 közötti időszakban a pénzügyi intézmények sem láthatták előre a jövőbeni árfolyamváltozásnak sem a mértékét, sem az irányát. Ezen időszakban a Magyar Nemzeti Bank stabilitási jelentései sem utaltak jelentős árfolyamváltozásra. Erre figyelemmel az alperes ezzel ellentétes érvelése nem helytálló.
- [68.] A 2/2014. számú polgári jogegységi határozatra 1. pontja szerint a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot - a kedvezőbb kamatmérték ellenében - korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető. Ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen. Az árfolyamkockázat viselése a főszolgáltatás körébe tartozik, azonban nem kizárt e szerződéses rendelkezés

tisztességtelenségének vizsgálata abban az esetben, ha e rendelkezés nem világos, nem érthető. E körben a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a szerződésben található árfolyamkockázati tájékoztatás érthető és világos volt-e. A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a felperesi jogelőd által nyújtott tájékoztatás e feltételeknek nem felelt meg. Az alperesnek, mint általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztónak, nem volt lehetősége arra, hogy a szerződés összes feltételét megismerje, nem volt tisztában a szerződéskötés következményeivel sem, így nem volt képes értékelni az árfolyamváltozás rá nézve esetleg hátrányos gazdasági következményeit. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felek között létrejött szerződés nem felelt meg a régi Ptk. 209. § (1), (2) és (5) bekezdésének.

- [69.] A JPE.I.60.015/2021/15. számú határozat szerint a 2/2014. PJE határozat 1. pontja azzal a kötelező értelmezéssel alkalmazható, amely szerint akkor megfelelő tartalmú az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatás, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó a tájékoztatás alapján a szerződéshez kapcsolódó árfolyamkockázat tényén és mibenlétén kívül azt is felismerheti és értékelni tudja, hogy a nemzeti fizetőeszköz (a forint) árfolyama a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti deviza árfolyamához képest számára akár jelentős mértékben is kedvezőtlenül változhat, és ezáltal a fogyasztó fennálló tartozásának, a szerződés szerinti ütemezésben esedékessé váló fizetési kötelezettségének mértéke jelentősen megemelkedhet. A szerződésben szereplő tájékoztatás e feltételnek sem felelt meg.
- [70.] Az alperes hivatkozott a BH.2021.141. számú határozatra is, a bíróság egyetértett azzal az alperesi érveléssel, hogy a perbeli tájékoztatás nem felelt a BH.-ban meghatározott követelményeknek. Az alperes a számára a nyújtott tájékoztatás alapján nem volt egyértelműen felismerhető, az átlagos fogyasztó mércéjén keresztül, hogy a szerződésben szereplő azon rendelkezés, amely szerint az árfolyamkockázatot a fogyasztó átvállalja, pontosan mit jelent, milyen következményekkel jár.
- [71.] Az alperes hivatkozott a Kúria Konzultációs Testületének 2019. április 10-i emlékeztetőjére, az emlékeztető a bíróságra nézve nem kötelező erejű, azonban a bíróság az emlékeztetőben felsorolt szempontoknak megfelelően vizsgálta az árfolyamkockázati tájékoztatást és megállapította annak tisztességtelenségét.
- [72.] A felperes tanúbizonyítás iránti indítványától elállt, így az nem lett feltárva, hogy az alperes szóban kapott-e tájékoztatást az árfolyamkockázatról és amennyiben igen, akkor milyen tartalommal.
- [73.] Az alperes hivatkozott arra, hogy a szerződés nem felel meg a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának, mivel nem tartalmazza a kölcsön összegét, ezzel szemben a szerződés tartalmazza a kölcsön összegét, igaz, hogy az tollalet lett javítva, de az összeg határozottan meg lett jelölve 14.275,54,- CHF-ben. A szerződés annak ellenére is tartalmazza a kölcsön összegét, hogy az tollalet áthúzásra és átírásra került (feltehetően a folyósításig bekövetkezett árfolyamváltozás okán). A bíróság egyetértett azzal az alperesi érveléssel, hogy az alkalmazandó árfolyam és a számítási mechanizmus nem lehetett az alperes részére érthető, ennek következményeit pedig az árfolyamkockázati tájékoztatás tisztességtelensége körében a felperes terhére értékelte. Az alperes hivatkozott a 6/2013. számú polgári jogegységi határozatra is, a 6/2013. polgári jogegységi határozat 1. pontja értelmében a deviza alapú kölcsönszerződés esetén a felek a hitelezőnek és az adósnak a kölcsönszerződésből fakadó pénztartozását devizában határozták meg (kivétel pénznem), és azt mindkét fél forintban volt

köteles teljesíteni (lerovó pénznem). E szerződéstípusnál az adós az adott időszakban irányadó forintkölcsönnél kedvezőbb kamatmérték mellett devizában adósodott el, ebből következően ő viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig a csökkenését eredményezi. E pont értelmében a felek között egyértelműen deviza alapú kölcsönszerződés jött létre. A deviza alapú kölcsönszerződés megkötésekor a kölcsönvevő szándéka arra irányult, hogy forintban jusson a kölcsönhöz és tartozását is forintban fizesse vissza, kamatfizetési kötelezettsége ugyanakkor a szerződéskötés idején jellemző forint kölcsönre irányadó kamatnál jelentősen alacsonyabb legyen. A PJE. III. 1. pontjának indokolása szerint az adós tartozása a szerződéskötés időpontjában rögzül: az a kirovó pénznemben (vagyis a devizában) meghatározott összeg. Egyes deviza alapú kölcsönszerződések a kölcsön összegét devizában határozták meg, más szerződések, a kölcsön összegét forintban határozták meg, ez nem ütközik a régi Ptk. 523. § (1) bekezdésébe és megfelel a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának is. A szerződés 2. pontja CHF-ben tartalmazza a kölcsön összegét, valamint e pont meghatározta a deviza elfogadáskori árfolyamát, továbbá a törlesztőrészeket számát is. A perbeli szerződés esetén a felek a szerződés 2. pontjában a kölcsön összegét devizában határozták meg, a szerződés egyéb rendelkezései alapján pedig egyértelmű volt, hogy a kölcsön összegét az alperesnek forintban kell visszafizetnie. Nem szükséges ugyanis, hogy maga a kölcsönadott, folyósított összeg, illetve a törlesztések összege tételesen szerepeljen a szerződésben, hanem az is elégséges, ha azok kiszámítható módon vannak meghatározva. Amennyiben a kölcsönadott deviza összeg, a folyósított forint összeg, illetve a visszafizetendő forintban meghatározott törlesztőrészek egyértelműen kiszámíthatók a szerződés rendelkezései alapján, a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe. Jelen szerződés alapján a gépjárműkereskedő részére forintban folyósított összeg a gépjármű vételára (2.450.000,- Ft) és az alperesi saját erő összege (245.000,- Ft) alapján meghatározható volt.

[74.] A bíróság hivatkozik az 1/2016. számú polgári jogegységi határozatra is, melynek IV/1. pontja szerint a szerződés abban az esetben felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának, ha legalább a kirovó pénznem megjelölését tartalmazza. A szerződésnek ugyanakkor nem érvényességi kelléke, hogy - akár naptárszerű megjelöléssel, akár más, egyértelmű meghatározással (pl. a folyósítást megelőző napon) - megadja az irányadó átszámítási időpontot. Ez utóbbi ugyanis - a felek eltérő rendelkezésének hiányában - ipso iure a folyósítás napjában rögzül a Ptk. 231. § (2) bekezdésében írtakra tekintettel. A Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjából nem vezethető le, hogy a szerződéskötés napján irányadó árfolyamon kiszámított tájékoztató jellegű kölcsönösszeg kirovó pénznemben történő megadása a szerződés érvényességi kelléke lenne. Megállapítható, hogy a szerződés megfelelt a jogegységi határozatban foglaltaknak és a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) pontjának is, ugyanis e pont értelmében a szerződés akkor érvénytelen, amennyiben nem tartalmazza a szerződés tárgyát, nem pedig akkor, ha a tartozás nem számítható ki. Ezen túlmenően sem a régi Ptk. 205. § (2) bekezdéséből, sem pedig a régi Ptk. 523. § (1) bekezdéséből nem vezethető le a kölcsönösszeg meghatározásának egy kitüntetett módja. Az alperes kérte, hogy a bíróság mellőzze az 1/2016. számú polgári jogegységi határozat alkalmazását, azonban jelen járásbíróság nem vizsgálhatja a jogegységi határozatok jogszerűségét, így azokat alkalmazását sem mellőzheti, tehát azok a bíróság ítélkezési tevékenysége során továbbra is iránymutatásul szolgálnak. Az alperes által vélelmezett ellentét az 1/2016. számú polgári jogegységi határozat és az uniós jog között ténylegesen nem áll fenn.

[75.] Az alperes arra is hivatkozott, hogy a szerződés nem felel meg a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltaknak, azonban e jogszabályhely szerint a szerződésnek a THM éves, százalékbán kifejezett értékét kell tartalmaznia, mely követelménynek a szerződés megfelel.

A szerződés abban az esetben lenne érvénytelen, ha a THM-et egyáltalán nem tartalmazná, jelen szerződés viszont a 2. pontban tartalmazza a THM-et, mely évi 8,82% volt. A THM esetleges téves, vagy a vonatkozó Kormányrendeletnek nem megfelelő megjelölése nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét. Ezt alátámasztja a 6/2021. számú polgári jogegységi határozat is, valamint a BH.2019.83. számú határozat is, mely szerint a THM téves feltüntetése – a megtévesztés esetét kivéve – nem eredményezi a fogyasztói kölcsönszerződés érvénytelenségét. A perbeli esetben a felperesi jogelőd részéről megtévesztés nem történt. A bíróság hivatkozik a Gfv.VI.30.230/2021/5. sorszám alatti kúriai határozatra is, mely szerint csak a THM feltüntetésének hiánya és nem annak téves (hibás) megjelölése eredményezi a fogyasztó által kötött kölcsönszerződés semmisségét. Ezen túlmenően a szerződés megkötésekor hatályban lévő 41/1997. (III. 5.) Korm. rendelet (THM rendelet) 11/B. § (1) bekezdése tartalmaz rendelkezést arról, hogy a THM számításnál mely devizaárfolyamot kell figyelembe venni, e rendelkezésnek pedig a felperesi jogelőd által figyelembe vett 2007. január 24-i árfolyam megfelelt. A 6/2021. számú polgári jogegységi határozat értelmében a szerződés abban az esetben lenne érvénytelen, ha nem tartalmazná a THM-et (valamint az annak számítása során figyelembe nem vett – esetleges – költségek meghatározását és összegét, vagy ha az ilyen költségek pontosan nem határozhatók meg, az ezekre vonatkozó becslést). A perbeli szerződés 2. pontja tartalmazza a THM-et, a szerződés 3. pontja pedig az egyéb díjak és költségek címet viseli, ebben pedig egy költségelem van feltüntetve: a szerződéskötési díj, melynek összege 0,- Ft volt. Ezen túlmenően a THM meghatározása során figyelembe nem vett egyéb költségek a jogszabály szerint esetleges költségek, azaz nem szükségszerű az, hogy minden egyes szerződés esetén felmerüljenek ilyen költségek.

- [76.] Az alperes hivatkozott a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti érvénytelenségre is, álláspontja szerint a Hirdetmény nem vált a szerződés részévé. A bíróság rámutat arra, hogy a jelen szerződéshez nem Hirdetmény, hanem kondíciós lista tartozott (mely gyakorlatilag egy Hirdetmény, csak a perbeli szerződéstípusnál más az elnevezése.). Az ÁSZF 8.3. pontja rendelkezett arról, hogy az adós a törlesztőrészleteken túl a kölcsönszerződésben és a mindenkor érvényes kondíciós listában megállapított díjak megfizetésére köteles, továbbá az Üzletszabályzat 4.1. és 4.2. pontja is tartalmazott rendelkezéseket a kondíciós listáról. A szerződés 2. pontja meghatározta az ügyleti kamatot, melynek mértéke évi 7,91% volt, a szerződés 3. pontja 0,- Ft-ban határozta meg a szerződéskötési díjat, az ÁSZF 8.8 pontja határozta meg a késedelmi kamat mértékét (ügyleti kamat + 6%), a kondíciós lista pedig tartalmazta a szerződéshez kapcsolódó egyéb díjakat és költségeket. Mindezek alapján a szerződés semmissége a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem állapítható meg.
- [77.] Az alperes hivatkozott a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja szerinti érvénytelenségre is. A szerződés 2. pontja tartalmazza a törlesztőrészletek összegét: 26.646,- Ft, így nem helytálló az az alperesi érvelés, hogy a törlesztőrészletek összege nem meghatározott. A szerződés 2. pontja alapján megállapítható az is, hogy az alperesnek 120 havi törlesztőrészletet kellett megfizetni, így az alperes tudatában volt a törlesztőrészletek számának is. Mindezek ellenére a törlesztési időpontokat a szerződés alapján nem lehet megállapítani. A felperes csatolt egy okiratot melyen feltüntetésre került a törlesztőrészletek összege (tőke- és kamatrész bontásban), továbbá az okirat alapján megállapítható a törlesztőrészletek száma és esedékessége, azonban az nem tudható, hogy ez az okirat a szerződés melléklete volt-e, vagy a felperesi jogelőd által kiállított elfogadó nyilatkozathoz, esetleg a szerződési ajánlat visszaigazolása elnevezésű okirathoz tartozott-e. Az iratok alapján az sem állapítható meg, hogy ezt az okiratot az alperes megkapta-e. A szerződés harmadik oldala felsorolta a mellékleteket, melyek közül a 3. számú melléklet a törlesztési ütemezés, azonban ilyen

elnevezésű okiratot a felperes nem csatolt, az általa csatolt okiratról, amely tartalmazza a törlesztési időpontokat, nem tudható, hogy ez volt-e a törlesztési ütemezés. Mindezek alapján megállapítható, hogy a szerződés nem tartalmazza a törlesztési időpontokat, a 2. pont mindössze annyit mond ki, hogy a törlesztőrészeket megfizetés forintban történik a mellékelt törlesztési ütemezés szerint, ilyen okiratot a felperes az alperesi vitatás ellenére sem csatolt, így az a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja értelmében semmis.

- [78.] A bíróság egyetértett azzal az alperesi előadással is, hogy a követelés elévült. A felperesi jogelőd a 2015. szeptember 14. napján kelt azonnali hatályú felmondása 2015. szeptember 24. napján lett kézbesítve az alperesnek. A felmondás 8 napos határidőt biztosított az alperes részére arra, hogy tartozását megfizesse, ezért az elévülés a régi Ptk. 326. § (1) bekezdésére figyelemmel 2015. október 3. napján kezdődött meg. Ezt követően az alperes által is elismerten a felperesi jogelőd 2015. október 27. napján kelt levelével fizetési felszólítást küldött az alperesnek, mely felszólítás 2015. november 11. napján került közlésre, így ez az elévülést a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében megszakította. Ezt követően a felperesi jogelőd 2015. december 8. napján levelet küldött az alperesnek, mely levél fizetési felszólítást is tartalmazott, e levelet az alperes 2015. december 28. napján átvette, így az elévülés ismételtelen megszakadt. Az alperes az engedményezésről nem értesült, mivel a 2018. április 24. napján kelt értesítés engedményezésről elnevezésű okiratot nem kapta meg, erre nézve a bíróság egyértett az alperesi érveléssel, az engedményezés a régi Ptk. 214. § (1) bekezdésére figyelemmel nem hatályosult. Erre figyelemmel az alperes a régi Ptk. 328. § (4) bekezdése alapján – amennyiben teljesíteni kívánt volna – továbbra is a felperesi jogelődnek teljesíthetett volna, mivel az engedményes személyéről nem szerzett tudomást. Arra figyelemmel, hogy az alperes nem lett értesítve az engedményezésről, az engedményezés az elévülést sem szakította meg a régi Ptk. 329. § (2) bekezdésének megfelelően. A felperes 2018. július 4. napján fizetési felszólítást küldött az alperesnek, melyet az alperes 2018. július 17. napján átvett, azonban ez a felszólítás nem volt alkalmas az elévülés megszakítására, mivel az alperes nem lett értesítve az engedményezésről, így nem tudhatott arról, hogy ki a felperes, valamint, hogy ki a felperes képviselőjében eljáró jogi képviselő, az alperes abban a tudatban volt, hogy továbbra is a felperesi jogelődnek kell teljesítenie, így a felperesi fizetési felszólítás alkalmatlan volt arra, hogy az elévülést megszakítsa. A bíróság utal e körben a Kúria Pfv.VI.20.078/2018/6. sorszámú ítéletére, mely értelmében a felperes engedményezés útján, jogutódként lépett a jogviszonyba, melyről az alperesnek nem volt tudomása. Az alperes egy általa ismeretlen cégtől kapott felszólító levelet, e céggel tudomása szerint nem állt szerződéses viszonyban, vagy bármely más jogviszonyban, így adott esetben a felperesi levelet nem is kellett volna átvennie, azonban a felszólítás az átvétel ellenére sem volt alkalmas arra, hogy az elévülést megszakítsa. A bíróság azt az alperesi érvelést nem találta helytállónak, hogy az ügyvédi meghatalmazást is csatolni kellett volna a fizetési felszólításhoz. Mindezek alapján megállapítható, hogy 2015. december 28. napján követően anélkül telt el a régi Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott 5 éves elévülési idő, hogy azt bármely cselekmény megszakított volna, így a felperesi követelés 2020. december 29. napján elévült.
- [79.] A felek között ellentmondás mutatkozott arra nézve is, hogy az engedményezésre a régi, vagy az új Ptk. rendelkezéseit kell-e alkalmazni. A bíróság rámutat arra, hogy az engedményezésre a Ptké. 50. § (1) bekezdése értelmében, a BH.2021.16. számú határozatra is figyelemmel, a régi Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni.
- [80.] Az alperes vitatta a felperesi követelés összecszerűségét is, a bíróság e vitatást – a szerződés egyértelmű érvénytelenségére és a követelés elévülésére figyelemmel – nem vizsgálta. A bíróság egyetértett azzal az alperesi érveléssel, hogy a törvényi elszámolása nem alkalmas az

összszerűség bizonyítására (BH.2018.282), továbbá a felperes által csatolt kimutatások sem tartalmazzák göngyölytten az alperesi tartozás alakulását és azt sem, hogy az egyes tartozások mely módon és pontosan mire lettek elszámolva, így ezek sem alkalmasak az összszerűség bizonyítására. Figyelemmel arra, hogy a szerződés érvénytelen, a bíróság részletesebben nem vizsgálta a felek összszerűséggel kapcsolatos előadását. Az összszerűség vitatása körében az alperes hivatkozott a BH.2020.45. számú határozatra is, e határozat indokolása szerint a felperesnek keresete ténybeli alapjának megfelelő részletességű - ellenőrizhető ténybeli, illetve számszaki adatokon nyugvó, egyúttal a szerződés vonatkozó rendelkezésének, illetve az irányadó hirdeteménynek megfelelően – előadást kell tennie az összszerűség körében, továbbá az összszerűség körében az azt alátámasztó okiratoknak, táblázatos kimutatásoknak is megfelelő számszaki levezetést kell tartalmazniuk. A felperes az összszerűség körében nem tett a BH.2020.45. számú határozatnak megfelelő részletességű előadást. Az alperes hivatkozott a BH.2014.197. számú határozatra, de az e határozat alapjául szolgáló tényállás a jelen per alapjául szolgáló tényállástól teljesen eltér, így a BH. jelen ügyre nézve nem alkalmazható. Megjegyzi a bíróság azt is, hogy a Számviteli törvény nem tartalmaz olyan rendelkezést mely alapján a felek közt létrejött szerződés érvénytelen lenne.

- [81.] Az alperes arra is hivatkozott, hogy a felmondás tisztességtelen feltételen alapul, nem került sor fizetési felszólításra a felmondást megelőzően, valamint a felmondásban megjelölt alperesi tartozás 479.928,- Ft összege sem bizonyított, továbbá vitatta a felperes perbeli legitimációját. Arra figyelemmel, hogy a teljes szerződés érvénytelen, ráadásul a követelés el is évült, a bíróság nem vizsgálta részletesen az alperes felmondással kapcsolatos előadását és az általa megjelölt jogszabályokat, határozatokat sem.
- [82.] A bíróság a felperes kereseti kérelmét alaptalannak találta, ezért a felperes késedelmi kamat iránti követelésének sem tudott helyt adni.
- [83.] Mindezek alapján a bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott és a felperes kereseti kérelmét elutasította.
- [84.] A bíróság a Pp. 82. § (2) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére. A felperes perköltsége megállapítását a 32/2003 (VIII. 29.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte és az ellenkérelméhez csatolta az ügyvédi megbízási szerződést. Az alperes perköltségként ügyvédi munkadíjat érvényesített. A bíróság az alperes részére Ft perköltséget állapított meg, mely összeg a következő tételekből áll: előzetes iratátnézés és konzultáció díja: - Ft + ÁFA, azaz -,- Ft; az ellenkérelem elkészítésének díja -,- Ft + ÁFA, azaz összesen Ft; a viszontválasz elkészítésének díja 0,- Ft + ÁFA, azaz összesen -,- Ft; a bíróság tárgyalásokon történő megjelenés díja, tárgyalásonként Ft + ÁFA, -,- Ft. A felperes kérte az alperesi perköltség mérséklését, de a bíróság erre az alperesi jogi képviselő által élvégzett munka mennyisége és az ügy bonyolultsága miatt nem látott lehetőséget.
- [85.] Arra figyelemmel, hogy az alperes pernyertes lett, a bíróság akként határozott, hogy a felperes a perrel felmerült költségét maga viseli. A felperes a saját belső szabályzata szerint megállapított költségátalányt is érvényesíteni kívánt az alperessel szemben, mellyel kapcsolatban a bíróság utal a Magyar Nemzeti Bank 2/2019. (II.13.) számú ajánlásának VIII. fejezetére, mely szerint a követeléskezelő nem terhelheti az adósra a követeléskezelési tevékenység folytatásához kapcsolódó adminisztratív költségeit (pl. ügyfeldolgozás,

nyilvántartásba vétel, nyomtatás, irattározás). Ezen költségek a követeléskezelő olyan működési költségei, melyekre a követeléskezelő működéséből származó bevétel, illetve nyereség nyújt fedezetet.

[86.] A fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Érd, 2023. november 16. napján

B I R Ó

Érdi Járásbíróság
I.P.20 /2022/28.

Végzés

Legal Rest Zrt. felperesnek – alperes ellen deviza kölesön iránt indított perében a bíróság megállapítja, hogy a /27. sorszámú ítélet 2024. január 9. napján jogerőre emelkedett.

Érd, 2024. január 10. napján

bíró